

Arkiv för: [Maj 1999](#)

1999-05-31

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Ner med byxorna

Jag vill tacka mamma och pappa, min lekskolefröken och Skogsmulle. Och inte att förglömma Magnus, Brasse och Eva. Det är de som format mig till den jag är i dag. Och detta var mitt tacktal för att jag i går fick en Tiger-länk!

Firandet fortsätter... 😊

Jag är lite deppad i dag. Röntgenavdelningen ringde till mig på jobbet och ville att jag skulle komma ner och göra magnetröntgen i eftermiddags. Men det gick inte att genomföra undersökningen. Jag är stooooor, men inte för stor. Ändå skulle jag i den trånga tunneln få dra upp axlarna och armarna och spänna dem i en timme samtidigt som den trånga tunneln skulle trycka (ganska) hårt mot mig. Inte blev det bättre av att jag blev andningspåverka när jag hamnade i rygggläge. Det tryckte så hårt mot lungorna så jag inte fick luft och djupandas fick jag inte. För då rörde jag ju på mig, och det får man absolut inte göra. Många undersökningar går inte att genomföra p.g.a. klaustrofobi. Men det var inte min anledning. Så vad ska jag nu göra? Strunta i undersökningen eller gå ner i vikt? Sistnämnda så klart, men hur gör man det i en handvändning när jag inte lyckats nämnvärt de senaste tio åren? Tänk om jag kunde göra om samma bedrift som för drygt tio år sedan; då gick jag ner 35 kg på sex månader. Det finns två andra alternativ för att göra undersökningen. 1) Jag blir nedsövd och man *pressar* in mig. 2) Det finns andra typer av röntgenapparater men inte geografiskt i närheten. Det är en dyr kostnadsfråga. Vad går först; min hälsa eller landstingets ekonomi? Jag vet inte. Jag är själv tveksam i den frågan. Förresten, deppad var nog fel ordval. Jag är rent ut sagt ledsen. Jag har tillräckligt med komplex för min vikt. Inte behöver jag bli påmind om det.

Någon som sett Jockeys nya reklam som fanns bl.a. i Aftonbladet idag? Jag vet inte om jag ska skratta eller bara skaka lite uppgivet på huvudet och himla med ögonen. Bild: Fem män, klädda som kirurger med munskydd och stetoskop. Och så står de med neddragna byxor runt vristerna och visar upp sina fina Jockey-kalsonger! Text: Let'em know you're Jockey. Jaa, jag vet inte om jag ska följa den trenden. Tidigare brukade jag le vackert och samtidigt säga "Colgate" men får nog nu istället på min sjukhusavdelning dra ner byxorna och skrika "Sloggi for men". Men då kommer väl sköterskorna springande och säger "tvångströja for you"!

Undrar om jag behöver nya glasögon... Såg i dag en bild av Carl Bildt i Aftonbladet. Men enligt bildtexten var det Gudrun Schyman! Ack så fel jag såg!!! Lika som bär II: Visst är Göran Persson väldigt lik Finlands president?

Sexton arbetstimmar kvar, sedan semester! Verkar nästan som om jag såg fram mot min semester, va? Yes!

Men än har jag inte gått på semester, så på återseende i morgon igen!

 • [Ändra..](#)

1999-05-30

□ 12:00:00, Kategorier: [Schlagermassaker](#)

Tiger-länk och ESC

Jag är salig! För tre minuter sedan fick jag min så hett efterlängtrade

[Tiger-länk!](#)

Resten av dagen kommer jag förmodligen att irra omkring i ett lyckorus här hemma i lägenheten för att till slut kollapsa på hallmattan av ren utmattning.

Om jag bara för ett par minuter skulle ta mig samman och skriva något mer här i dagboken. Och vad är det stora samtalsämnet i dag, då? Schlager-EM kanske? Har någon undgått att Charlotte Nilsson tog hem vinsten och att vi år 2000 i Stockholm ska anordna nästa Schlager-EM? Vann rätt låt, såg hon ut som en porrstjärna, var det synd om Island (Gud, alltså! Jag har fått en Tiger-länk!), hur kunde Tyskland bli trea, varför var alla låtar så slätstrukna, varför drattade Dana International på ändan, blablabla... Tja, vem bryr sig? Jo, med lätt ångest måste jag nog hålla med om att rätt låt vann. Alternativen var ju inte så upplyftande. Kroatens låt gillade jag. Det var en smäktande ballad som gick i moll. Lite lagom dyster. Danmark hade också en hyfsad låt. Och Polen. Hm, kanske där var låtar ändå som borde fått bättre placeringar än vad de fick. Men jag röstade inte. Det märkliga är väl att det förmodligen var fler som telefonröstade i går än som kommer att rösta i EU-valet nästa månad.

Kanske jag ska ta tillfället i akt och förklara varför jag blev så glad över min Tiger-länk? Jo, det började förra hösten. Då gick jag en html-kurs på TBV, och min lärare prisade denna Annica Tiger som jag aldrig hört talas om. Men ganska snabbt kom jag underfund med vad det var som var så speciellt. Allt! Stötte man på några problem när man gjorde sin hemsida, så fanns det alltid information och hjälp på hennes hemsida. Bara det imponerade. Sedan upptäckte jag också hennes dagbok. Många kloka ord och iakttagelser har jag läst där och suttit för mig själv och nickat instämmande. Och att få en utmärkelse av Annica är det finaste jag kan tänka mig. Jag tror också att alla mina nätvänner håller med mig. Och de hade jag aldrig hittat heller om det inte varit för just Annica! Jag kan bara säga tack så mycket! 😊 Make my day! And you did...

Nu ska jag gå och göra några glada krumsprång och piruetter... 😊

 • [Ändra..](#)

1999-05-29

📅 12:00:00, Kategorier: [Schlagermassaker](#)

Hatar melodifestivalen

Jag har fått en idé till nya sidor på min hemsida. Eller rättare sagt, idén har jag haft länge, men nu börjar jag så smått planera för själva innehållet med texter och bilder. Tyck för allt i världen inte att jag är barnslig om jag säger att det ska handla om serietidningar. Jag anser också det vara god litteratur, likaväl som böcker är det. Dessutom har jag ju en jättekälla att ösa ur då jag är seriesamlare och har varit det nu i nästan trettio år. Uppskattningsvis har jag nog ungefär 10 000 tidningar. Just nu är jag ganska trött på att sitta vid datorn och arbeta, helst nu när sommaren har kommit. Så det är papper och penna som gäller nu de närmaste månaderna, när jag drar upp riktlinjerna för hur jag vill ha det på min hemsida. Sedan finns där ju projektet som EvaP och jag spånar om. Detta innebär att jag kan ge mig ut med kameran utomhus och börja fotografera lite av det som vi *viskar* med varandra om.

Ska hem till lilla mor i kväll då morsdagsfirandet får bli i dag då hon arbetar i morgon. Men det lär ändå bli en tevekväll då det är Bingolotto *urk - spyr okontrollerat över tangentbordet* och schlager-EM *suck*. Myspys och gottgott i soffan med andra ord. 😊 I flera veckor har man kunnat se förhandsgranskningar av schlagerlåtarna och jag kan inte begripa vem som vill se det. Räcker det inte med att sitta i drygt tre timmar och lyssna på relativt kassa låtar i kväll? Jag skulle inte stått ut att ha hört låtarna tidigare och sedan behöva genomlida kvällens tevehändelse. Det får räcka med att ha hört varje låt en gång. Det sägs att ABBA och Celine Dion är de enda som slagit igenom i schlager-EM och blivit världsartister. Det tyckte jag är ett litet överdrivet påstående. För ABBA tog det 18 månader innan de fick en ny hit och den fick de kämpa hårt för. Celine vann 1988 (med min favoritlåt genom schlagerhistorien) med "Ne partez pas sans moi" (men så är jag också väldigt förtjust i schlagers som

framförs på franska). Det dröjde ju år innan hon blev känd, och då var det ingen som kom ihåg att hon varit med i schlager-EM (förutom jag, då). Så för vems skull ställer man egentligen upp i ett sådant här evenemang? För varje land skapar man en "vi"-känsla men i övrigt så bryr man väl sig inte om andra länders bidrag?? Och det absolut tråkigaste av allt: poängräkningen. "Sweden - one point, la Suède - un point, Sverige - en poäng." *gäsp* Bäst hade varit, innan sista bidragslandet hunnit lämna scenen, att man direkt korat en vinnare. Så man kan gå och lägga sig... Men varför tittar jag då om jag nu har så mycket klagomål? Ja, säg det... För att ha något diskussionsunderlag till morgondagens dagbok här, kanske? För i år kan jag ju inte skylla på ungdomlig dumhet...

 • [Ändra..](#)

1999-05-28

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Viktiga rutiner

Jag ska nu bara jobba 20 timmar till innan semester... Hoppas vädret håller i sig. Det är 20-25 grader varmt om dagarna, solen skiner. Syrenerna blommar för fullt, rapsfälten lyser gula, maskrosorna är nästan avblommade nu en första gång. Träden har gått över i en mörkare grön nyans och man ser så mycket mera hud på alla människor. Jo, sommaren är kommen...

Vet inte mer vad jag ska säga i dag. Allt går i sin vanliga takt och det är så skönt att det är fredag. Det var väldigt stressigt på jobbet i dag, och stress är det sista jag behöver. Kanske jag ska ta tillfället i akt och berätta lite om mitt jobb? Varje torsdag ska man om patienterna skriva anteckningar om vad som hänt under veckan. Detta ska vara max två rader i journalen men brukar bli halva A4-sidor av dravel. Min ersättare i går eftermiddag hade inte hunnit skriva detta, så detta skulle jag göra före kl. 09 i dag. Hur glad blev jag när jag upptäcker att två läkare dikterat på samma patienter? 😞 Jag med mina slowmotionhänder fick kämpa tappert, men det gick. Något annat märkligt var att gårdagens överbeläggning (105 %) av patienter i dag plötsligt var en underbeläggning (65 %). Fast är det så konstigt? På en vårdavdelning arbetas det dygnet runt, och jag är där bara fyra timmar om dagen. När så många patienter gått hem, så ökar min arbetsbelastning något enormt. Pressen på mig uppstår då på följande sätt:

- Läkarna blir aldrig färdiga till att diktera slutanteckningarna (epikriser) i tid. Enligt patientjournalagen ska journalen var utskriven en vecka efter det patienten gått hem. Har jag tur så får jag ut journalen inom en vecka med ett dikterat band i. Sedan dröjer det 2-4 veckor innan jag hunnit skriva ut journalen. Lagbrytare? Nja, vi tänjer på lagen... När läkaren kommer springande (faktiskt, det gör dem!) med journalen och vill ha den akut utskriven, så är det för att patienten redan skulle haft ett uppföljande återbesök på en vårdcentral (VC), vilket VC inte har en aning om. Och deras väntetider är också några veckor/månader. Men, men... Vad bryr väl vi oss? Det handlar ju bara om sjuka patienter... (ja, jag var ironisk/arg/bitter).

- Ett problem är att på just min avdelning så är allting så bråttom sedan patienterna gått hem. Jag har ju två patientgrupper på min avdelning; lungpatienter (som t.ex. har lungcancer) och hjärtpatienter (som t.ex. haft hjärtinfarkt). Har cancerpatienterna cellgifter så ska de in kanske om två veckor. Och då ska där förbeställas en massa undersökningar, och de journalerna kan inte ligga en månad. Det samma gäller hjärtpatienterna. Efter en infarkt ska de tillbaka till sköterska efter två veckor. Inte heller de journalerna kan ligga. Värst är det då återbesöket är på annat sjukhus. Där har man inte ett papper på vad som hänt patienten. Vad gör man då? Jo, faxar. Och sådant tar tid. Alla handlingar ska först avidentifieras och kodalas, sedan faxas (tar tid då EKG-kurvorna är på millimeterpapper och tar väldigt låååång tid att köra genom faxen) och sedan bekräftas. Just tid är något man har väldigt snålt med. Inte konstigt att det faktiskt sker så många missar i vården som det gör. Ännu konstigare är att det inte sker fler missar än vad det gör.

Hoppas inte ovanstående text framstod som för kritisk eller negativ. För jag får ju egentligen inte skriva om mitt jobb... Sanningar brukar göra ont... Särskilt för min arbetsgivare (?).

Och solen skiner fortfarande! 😊

 • [Ändra..](#)

1999-05-27

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Rigor mortis

Jag höll på att få en smärre hjärnblödning i dag när jag kollade in min hemsida på min dator på jobbet. Denna sidan är inte grön utan turkos på jobbet. *urk* Den klarar väl inte av så många färger, förmodar jag. Ett annat "problem" är att min dator här hemma har en bildskärm som är 17" istället för det mer normala 15". Och så har jag Internet Explorer 4,0. Detta har gjort att jag sett min hemsida på ett helt annat sätt än många av er andra. På jobbet såg jag genast att det fanns "hissar" i nästan alla ramar (frames) till min hemsida. Så där sprack min sköna vila från datorn nu ett par dagar. Naturligtvis kände jag mig bara tvungen till att rätta till alla skönhetsmissarna. Fram med min gamla dator, och så ändra alla källkoderna. Det var inte så svårt, och tog inte så lång tid. När jag ändå var igång så passade jag på att göra min hemsida uthärdlig både för Explorer 3,0 och 4.0 samt Netscape 3.01 och 4.01. Hoppas det lyckades. Även om jag nu rättat till detta så tror jag aldrig att jag får en efterlängtat Tigerlänk för mina ansträngningar med html-koderna. För vissa sidor har inte gått att se i Netscape hur jag än gjort, utan jag har fått ta vissa av mina filer och kört dem igenom Netscape Composer, och voilà - så har sidorna syns. Synd, för hur effektivt det än varit, så har källkoderna blivit förskräckliga.

Härmed har jag avslutat min undersökning om hur mina dagboksläsare uppfattat denna sida. Kanske någon annan undersökning kommer senare. Vill ni veta resultatet från undersökningen?

- 37 personer har röstat.
- 12 personer påstod sig inte klara sitt vardagliga liv utan min dagbok!
- 10 personer läste min dagbok varje dag och var nöjda med det.
- 8 personer tyckte att den var rolig att läsa.
- 4 personer ville återkomma och läsa vidare här.
- Resterande tre tyckte att det bara var ett tidsfördriv, hade ingen uppfattning och tyckte att det gick an...

Som tur var så var där ingen som tyckte att min dagbok var 1) Urkass 2) Totalt meningslös 3) Kände sig tvingad att läsa bara för att man kände mig.

Tack alla ni som röstat!

Jaa, jag känner mig nog något splittrad över att 37 personer inte klarade sig utan min dagbok. Inte visste jag att jag levde ett så intressant liv? Eller är det på sättet jag skriver min dagbok? Helt uteslutet är väl ändå att man är så asocial så man inte kan ta sig för någonting utan att först ha gluttat i min dagbok? Eller, jo Kanske. Jag är ju själv sådan. Jag bara MÅSTE läsa de som jag lagt in som dagboksfavoriter. Tur att man kan gå tillbaks några dagar om man missat läsa något. Men för att jag är så beroende, behöver ju inte betyda att någon annan är det. 😊

Sex arbetsdagar kvar, sedan semester... Ingen har väl undgått att jag påbörjat min nedräkning. Jag nämnde i förrgår att jag skulle ha både semesterersättning och sjuklön samtidigt. Många har reagerat över detta. Men detta är Försäkringskassans egna regler. Alternativet är att jag jobbar hela året ut utan någon semester alls, och det orkar jag inte även om jag då är halvt sjukskriven. Någon hel sjukskrivning är inte på tal, eftersom mina symtom är på tillbakagång. Och jag vill inte bryta min sjukskrivning bara för att få semester. Än är jag ju inte frisk. I går var jag och träffade min läkare igen. I en minut fick jag träffa honom och berätta om hur jag upplevde mina symtom. Han är helt övertygad om att jag är helt återställd om 2-3 månader. Det han oroar sig för mest, är om jag säkert inte är orolig eller besviken över att inte ha fått någon behandling. Nej, varför skulle jag vara det? Det finns ju ingen behandling i nuläget och varför oroa sig för något man ändå inte har kontroll över? Visst har jag sjukdomsinsikt även om jag verkar gladare än vad många klarar av att se. Eftersom jag går med krycka ibland får

jag ofta frågan om jag skadat foten. Nej, jag har fått ms svarar jag då ärligt. Tydligen är det inte ett bra svar då folk står som handfallna och bara gapar. Många förväntar sig tydligen också att jag då ska bryta ihop och snyftande förklara mitt liv som över. Ha! *fnys* Jo, jag har sjukdomsinsikt, men tydligen har inte andra det då de framför sig i sitt sinne ser rullstolar, död och elände. En sak i taget, säger jag...

Jag var och klippte mig i dag. När frisörskan frågade hur jag tyckte hon klippt så kunde jag inte svara på det då jag blev bländad av min egen flint. Jag, tunnhårig? Nä, vaddå? 😊 Märkligt att hur lite hår jag än har på huvudet så lyckas allting hamna i munnen på en när hårstråna tar trampolin hopp ut från min huvudsvål. Hm... Ännu ett mysterium här i livet...

Nätterna igenom har jag radion på. Det har jag haft sedan jag var tretton år (Herregud, alltså. Det är ju sexton år.) Varför vet jag inte riktigt, men det är ganska mysigt när man vaknar på natten att höra lite musik. Undermedvetet går musiken också in i huvudet på en när man sover, för när jag vaknar kan där finnas en låt i huvudet som satt sig ordentligt och som sedan förföljer en hela dagen. I dag var det "Mama Mia" med ABBA Teens som förföljt mig. Inte för att det är så lätt att undgå den låten just nu... Konstigt att vakna en morgon och kunna texten till låten. Den har jag aldrig kunnat...

Äntligen har jag fått mina böcker jag beställt för flera veckor sedan. Har upptäckt att Eva också köpt den ena boken. Kanske vi skulle ta och jämföra efteråt vad vi tyckte? Boken heter Ängeln på sjunde trappsteget, och jag hade tänkt att det skulle bli min första bok att recensera på min blivande boksida. Det är flera månader sedan jag läste någon bok. Den bok jag senast läste var så bra, så jag har sedan inte känt för att påbörja någon annan. Men nu känner jag mig redo... I vanliga fall brukar jag ju läsa en sådär 200-400 sidor per dag. Fast det var före datorns tid... Kanske jag är för mycket "periodare". Bättre sprida sina intressen än att koncentrera dem? *suck*

Morsdag på söndag... Men jag ska fira den redan på lördag. Funderar alltid på vad man ska ha med sig och ge, när man varje år får höra "nä, inte ska jag ha något - och hör sen!" Men det brukar alltid bli en bok, för det vet jag uppskattas mer än en blomma. Och sedan kan jag ju få låna boken och läsa den. Två flugor på smällen, eller vad det heter! 😊

Nix, nu får jag sluta innan fingrarna trillar av mig. Hm... Kan det vara likstelheten som satt in? 😊 (usch, jag vet att det var ett mycket dåligt skämt, men frågan är väl fri, även om den var retorisk) O, o, o, o.... Jag kom precis på att likstelhet heter rigor mortis på latin.... Bara värdelöst vetande...

 • [Ändra..](#)

1999-05-26

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Feg

Jag skrev inget denna dag av två anledningar:

- 1) Så innerligt trött på datorn just nu, och
- 2) så vågade jag inte sätta på datorn p.g.a. virusvarning.

 • [Ändra..](#)

1999-05-25

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

CIH-virus?

Jag hade inte tänkt skriva här i dag. I går skrev jag om mitt vemod och hur jag ville slänga ut datorn. Lite bättre känns det väl i dag, men ett annat problem har uppstått. Jag har blivit sämre i mina händer och kan knappt skriva. Jobbet var ett helsike i dag. Där är jag ju tvungen att skriva oavsett om jag klarar det eller ej. Och det måste gå undan. I morgon ska jag träffa doktorn igen. Det enda vi kan konstatera är att jag inomhus kan slänga kryckan då det blivit lite bättre i mina ben. Men det har försämrats i mina händer. Jag har kraften kvar men inte känseln eller finmotoriken. Jag ska försöka uthärda jobbet denna och nästa vecka också innan jag går på semester. Fördelen med min semester är att jag samtidigt är sjukskriven och på det sättet får både semesterersättning och sjuklön. Det kommer att göra mig RIIIIK! Bwahahaha (demoniskt skratt). Vem sa att jag var negativ? (svar: alla på jobbet).

I morgon är det den 26 igen. Det har varnats för att ett nytt CIH-virus kommer att härja. Om det är sant eller en skröna lär väl visa sig i morgon. Ja, inte kommer jag att starta datorn i morgon. Då får man väl säga att jag har tur som har dator på jobbet med både Internet och mejl. Och att jag fick det installerat i dag. Men varför tog det en och en halv timme för IT-funktionen? Och jag som är så beroende av datorn på jobbet. Fast det är klart... Det var ju skönt att slippa datorn den stunden.

I dag tog jag bort min ICQ. Tror jag överlever utan den. Jag är ju anträffbar på så många sätt. Bara för att jag är mer anträffbar så innebär det inte att fler människor hör av sig. Förstår fortfarande inte på mig att man går runt på stan med mobiltelefon i örat. Att ha en mobiltelefon är en sak, men sättet de används på? Där kan man ha synpunkter...

Avslutar i dag med ett citat jag tagit från teven tidigare i dag. Det var broder Roger i ett franskt kloster som sa följande:

Kärlek ska man visa genom handling och inte bara med ord.

 • [Ändra..](#)

1999-05-24

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Finska krigsbarn

Jag känner i dag det stora vemodet. Jag kan inte förklara riktigt vad det innebär för min del eller varför jag känner så. Just nu är jag så trött på datorn så jag skulle kunna slänga den i väggen. Kanske jag levt för mycket med min dator i år? Detta med en hemsida är något som får mig att känna mig kluven. Anledningen till att jag gick en html-kurs var för att jag ville lära mig något nytt, inte för att göra en egen personlig hemsida. I princip var jag emot hemsidor som skrek "här är jag och jag har ett ego utan dess like". Och här sitter jag själv med en sådan. Men så hände något som fick mig att ändra uppfattning. Jag upptäckte att det fanns dagböcker att läsa på nätet. Och som var bra! Tidigare när jag såg en personlig hemsida vände jag nästan genast då det kunde stå typ "senast uppdaterad 970104" eller nåt. Där hände inget på dessa sidor, utan där kunde vara en bild på ett gli och någon text om att personen i fråga gillade ostbågar. Ingen förklaring till varför, och detta gav inte mig - läsaren - något att intressera mig för. Med dagböckerna upptäckte jag att man kunde ge liv och djup till sin hemsida. Det gick att engagera besökarna. Det var då jag började skriva dagbok - för att ge liv åt en hemsida som jag annars aldrig hade skapat. Men som jag känner det i dag, så skulle jag kunna göra som Annica skrev häromdagen i sin dagbok - att hon också ibland hade tankar på att plocka ner sin hemsida och avregistrera sin domän. Även om man fått ett rikare liv via nätet och alla de människor man stöter på där (som man annars aldrig kommit i kontakt med), så har det tagit stort anspråk på ens "i verkliga livet" sociala liv. Åtminstone känner jag så. Och vad har detta med mitt vemod att göra? Tja, förmodligen ingenting, men just nu är jag så trött bara. Jag kommer att fortsätta skriva dagbok här, men i övrigt vet jag inte hur mycket jag kommer att sitta framför datorn. Jag tror jag behöver en liten break för att hinna med allting annat också. Vemodet kanske kommer sig av att jag känner mig splittrad? Att jag inte ägnar tillräckligt mycket tid åt mig själv och mina nära och kära?

Eva har skrivit i sin dagbok i dag igen om mig. Kul, för där fanns ett meddelande till mig, om att vi så smått ska börja på vårt projekt. Snart har jag semester, och då ska jag och kameran ut på uppdrag! *Ier hemlighetsfullt*

Hoppas att vi snart kan visa frukterna av våra mödor för er också...

Jag är så fruktansvärt obeslutsam gällande utseendet på min dagbok. Nu har jag ändrat på den igen! Om ni inte redan märkt det, så beror det på att er webbläsare tagit min gamla layout från minnet, och inte från nätet. Ser ni fortfarande blått här? Tryck då F5 och ladda om sidan. Helt plötsligt så framgår det vilken som är min favoritfärg...

Min vän Gisela i Honduras är på hemväg och kommer hem om ett par månader. Hon har i ett år arbetat där som biståndsarbetare och är utbildad sjukgymnast. Men så kom orkanen Mitch och ingenting blev sig likt. Honduras är ett av världens mest korrupta länder. Vi har pumpat in massor av biståndspengar i det landet, men tro för allt i världen inte att pengarna når fram till folket i landet. Nu kanske man kan få träffa Gisela? Vi har skrivit kanske, tja en 2-300 mejl till varandra under detta året men har aldrig träffats. Hon är en arbetskollegas dotter. Hon skrev till mig nu och sa att hon var på väg hem för att finna sina framtida barns far. Jag ängslas... 😊

I går var jag hembjuden till gudmor, eller "gammelmoster" som vi kallar henne. Hon är min mors storasyster, varav uttrycket "gammel-". Min mors lillasyster kallas för "lillmoster". Ett enkelt sätt att skilja dem åt! Fast det är klart, de har ju förnamn också som skiljer dem åt... I vilket fall som helst så har jag nu fått prova på älgkött. Gott! Och så har jag fått en ny favoritlikör (och jag som är så svag för likörer), nämligen Pisang ambon. Den är faktiskt inte så sliskigt söt som andra likörer kan vara. Fast färgen är giftig, till utseendet alltså. Har samma färg som denna sida. Moster har precis flyttat in i sin lägenhet men har aldrig bott där då hon skaffat fästman. Nu ska hon säga upp den (lägenheten alltså) och föreslog att jag kunde ta över den. Ja tack, gärna! Då skulle jag bo mitt emot sjukhuset där jag jobbar och det har jag väntat på i årtal att få. Men ett problem... Hyran. Det är rätt magstarkt att gå från 3000 kronor till 4700 kronor i månaden. Men där är så många fördelar med hennes lägenhet. Det är en trea, och det skulle jag önska så jag fick ett bibliotek/datorrum. Sedan var där hiss som gick till markplan. Som det är nu så bor jag (trångbott) i en tvåa med en hiss man bara kan nå efter att först ha gått upp en halvtrappa. Skulle nu min sjukdom progrediera (peppar, peppar, ta i trä - för det önskar jag inte) så blir jag väldigt beroende av hiss. Och hur skönt skulle det inte vara att slippa dessa j** bussar som jag avskytt i hela mitt liv! Men frågan kvarstår... har jag råd? Vad kan jag försaka och dra in på? Kan jag ens det?

När jag var hos moster i går kväll, så fick jag ett intyg utfärdat för över femtio år sedan. Det var direkt efter andra världskriget som Finland utfärdade intyg och skickade till de människor som här i Sverige tagit emot finska krigsbarn. Ett tack, med andra ord. Ett sammanträffande är att min mormor tagit hand om min farbror under kriget. Min far hamnade någon mil längre bort, men jag tror de träffades någon gång som barn ändå. Skillnaden blev sedan att min farbror fick komma hem till Finland igen, medan min far blev kvar. När min mormor dog för drygt tio år sedan, så råkade det intyget hon fått gällande min farbror, hamna hos min moster. Nu när hon hade flyttat in i lägenheten, hade hon hittat det och tyckte att om någon skulle ha det intyget, så var det jag. Visst är det konstigt med finska krigsbarn? Så många blev kvar här. Än i dag sitter spåren kvar i dem från kriget. De har aldrig kommit över det, hur små de än var då de kom hit. Ännu konstigare är det att man skickade hit en hel nations barn till oss. Har det hänt förr eller senare i vår världshistoria? Skulle vi kunna tänka oss att göra om samma sak? Hoppas att ingen ska behöva ställas inför det valet...

Arbetsdag i morgon igen... Nu ska jag gå och pressa ut de sista fria minuterna jag har kvar innan man åter ska plågas i morgon... Ha det gott!

 • [Ändra..](#)

1999-05-23

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Vilodag

Jag är inte här i dag. Återkom gärna i morgon.

Jag har gjort en sida om hur jag fick diagnosen ms. Läs gärna. [Här är texten.](#)

Ha en fortsatt skön helg!

 • [Ändra..](#)

1999-05-22

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Tysk tv

Jag tycker det är lite märkligt med leveranstiderna hos de Internetföretag på nätet som säljer skivor och böcker. I vanliga fall kommer det man beställt inom en vecka, men än så länge har det gått två veckor, och jag har inget tålamod. Jag har fått mejl där man låtit meddela att det kan dröja rätt länge innan leverans kan ske. Tråkigt, då jag vet att det jag beställt finns tillgängligt inne i stadens affärer. Men tyvärr har jag ingen möjlighet att ta mig in dit nu när jag går med krycka och blir trött väldigt fort. Helt plötsligt har jag upptäckt hur dåligt det är med gågator i en stad där man inte får köra med bil fram till affärens ingång.

I dag blev jag riktigt förbannad igen när jag var nere i tvättstugan. Tydligen tyckte inte den som påbörjade sitt tvättpass efter mig, att där var tillräckligt städat. Vad hade puckot då gjort? Jo, tagit alla kvastar och slängt dem huller om buller innanför dörren så jag knappt kunde komma in och ta min tvätt. Att försöka gå med en krycka över detta var inte lätt och jag tänkte att om man kan bete sig så infantilt, så kan man gott själv städa och ta upp kvastarna från golvet. Om man nu var så missnöjd, så finns det väl andra sätt att framföra det på? Dessutom så var där ju faktiskt städat. Konstigt att tvättstugorna ska vara källa till motsättningar i hyreshus.

Jag har i dag haft lilla mor på besök, och det händer inte allt för ofta. När hon var här råkade jag slå på teven och lika fascinerade fastnade vi framför en gammal tysk långfilm på en tysk tevekanal. Jag har aldrig lärt mig tyska, och förstod inte mycket. Men filmen var väldigt fängslande ändå. Plötsligt brast personerna ut i sång i filmen, och rätt som det var kunde det dyka upp en ny person som började jodla. Begrep som sagt inget, men komiskt var det. Kan inte begripa hur man plötsligt brister ut i sång i en film och att musik börjar spela utan skymten av någon musiker.

Nu ska jag ha en lugn och skön tevekväll. Det har jag inte haft sedan jag började skriva dagbok här för drygt tre månader sedan. Och i morgon skriver jag inget här i dagboken, då jag ska på fin middag hos gudmor. Ska bli roligt...

 • [Ändra..](#)

1999-05-21

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Journalgrodor

Jag kan i dag inte komma på något alls att skriva. Men gör det tydligen ändå? Tja...

I brist på annat kan ni ju se på en bild som togs av mig för, öh, 22 år sedan? Jag kunde inte låta bli att lägga ut den här, då jag precis hittade katalogen. Jo, det var på en katalog för hobbysaker där jag fick agera fotomodell. Första och sista gången jag fick det erbjudandet. Och vem på bilden är jag? Jo, om jag säger att jag försvarar de finska färgerna, så förstår ni säkert.

Det har varit en lugn och händelselös dag. Ja, nästan åtminstone. Jag har ju fått en ny nätkompis som jag (eller mest hon) mejlar. En del av sakerna vi diskuterar kan ni läsa på min anslagstavla. *vinkar glatt*

Hm, vad brukar jag mer skriva när jag inte kommer på något intressant från dagens erfarenheter. Jo, jag skriver grodor hämtade från patientjournaler! Här följer några:

- Far hade astma samt en syster.
- Cor: Regelbunden rytm med oregelbunden rytm. (cor är förkortning av corpus som betyder hjärta)
- Patienten fick ont och böjde på bordet.
- Under vårdtiden försökte man mata och dricka henne.
- Söker för bulor på halsbandet.
- Tidigare sjukdom: opererad för utomkvedsäktenskap.
- Har varit inne för undersökning av huvudet nu och man fann ingenting där.
- Far och mor arbetar på samma pizza.
- Patienten har en mandolinstor prostata.
- Huvudvärk i form av sveda i halsen och i munnen.
- Har huvudvärk i huvudet.
- I morse hittat sig själv liggande på golvet. Inte visste vad har hänt.
- Tre inre hemorrojder vid kl 12- och 1-tiden.
- Oklart hur många njurar patienten har.
- Avföringen är hög.
- Detta var de patienterna som blivit liggande på mitt skrivbord.

Själv skrev jag något konstigt i veckan i en journal...
 "...näsblood från benet..."

Ni har väl sett till höger att jag har en liten undersökning på gång angående min dagbokssida? I dag finns det väl knappt något att tycka här, då jag känner mig lite avslagen i dag. Men delta gärna i undersökningen. Ni vinner

inga fina priser, förutom min outtalade tacksamhet.

Hoppas jag har något vettigt att komma med i morgon. Vi ses!

 • [Ändra..](#)

1999-05-20

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Ruotsin suomalainen

Jag fick en märklig tidning med posten i dag. Adresserat hem till mig. Och heter Ruotsin suomalainen. Och vad ska det betyda? Finlandssvensken eller nåt? För helt uppenbart är hela tidningen på utrikiska. Finska alltså. Till mitt försvar kan jag bara säga: "En ymmärrä! Ymmärrä?". Ändå kunde jag inte låta bli att läsa tidningen och jag tror nog jag lärde mig ett nytt ord från finskan i dag. YK, kan det vara det samma som FN? Wow! Aha! Jag har nu lärt mig finska! Nä, ska sanningen fram så kan jag säkert cirka tio ord utantill. Vad jag nu har för glädje av det? Men ge mig en text på finska och jag kan läsa den högt med rätt uttal. Utan att begripa något av innehållet. Hade det funnits finskakurser här i närheten så hade jag nappat direkt. Jag ser också att det skulle behövas fler inom sjukvården som kan finska. De som kom hit som finska krigsbarn under andra världskriget (min far t.ex.) börjar nu bli gamla och sjuka. De som var lite större då de kom hit brukar glömma svenskan när de blir senildementa.

Jag har en parlör i finska som jag ibland brukar kika i. Och förundras... Man kan där lära sig hur man stämmer träff på finska (men jag skriver det bara på svenska):

- Får det lov att vara en cigarett? (Fin ragningsreplik, va?)
- Väntar ni på någon?
- Är ni upptagen ikväll?
- Ska vi ta en tur med bilen?
- Ja, gärna. (Enda svarsalternativet)
- Får jag följa er hem?
- Har ni egen våning?
- Bor ni ensam?

Good luck! 😊 Eftersom man inte kan flytande finska så får man hoppas att man bara får jakande svar. Sedan kan man också fråga om man vill gå på bio. Då kan man välja mellan att se en ny finsk film eller en gammal amerikansk film.

Men frågan kvarstår; varför fick jag denna tidning adresserad hem till mig? I och för sig har jag ju ett finskt efternamn (och då menar jag inte Nilsson, jag har ett efternamn till). Det som retar mig mest är att där finns ett horoskop som jag begriper nada av.

Jag har inte fått post på drygt två veckor (förutom alla mejl) och är därför så uppspelt över dagens skörd. VHS hade också skickat bekräftelse på att jag skickat in mina handlingar för högskolestudier i höst. Vet fortfarande inte om jag vill läsa i höst eller vänta till nästkommande höst istället då jag hunnit komplettera lite ämnen och kan söka det jag verkligen vill läsa. Jag vet ju heller inte om jag har betyg så det räcker för att komma in på högskolan. I dag är konkurrensen stenhård. Och jag har bara i genomsnitt 4,08 i betyg. Suck... 😞 Äsch, det löser sig, sa kärringen och sket i vasken. 😊 Jag ska inte måla fan på väggen. Ibland löser sig ju problemen av sig självt.

Jag upphör inte att förvånas. Ännu en gång har jag blivit citerad från min dagbok. 😊 Denna gång var det Eva som citerade gårdagens "Och ingen vettig människa på jobbet att diskutera detta med. Skulle bara vilja ge dem ett hårt slag över nacken med min krycka. Men den får jag vara rädd om. Det är kommunens". 😊

I förra veckan citerade Tette mig när jag skrev "Om vi ändå bara varit apor, så militanta veganer kommit och befriat oss". Märkligt, va? Så fort jag skrivet en text jag egentligen ångrat, så blir just de orden citerade. Att jag sedan publicerat det ändå, trots min ånger, beror på att jag försöker vara ärlig. Vill inte censurera mig själv...

I dag får alla gärna citera mig då jag säger:

"Gud, alltså! Jonas är nätets snyggaste och intelligentaste man! Wow!" 🤔

Ni har väl inte missat att jag lagt in en länk till Caro? I går började hon spåna om varför kvinnor i femtioårsåldern "alltid" färgar håret rött (särskilt kulturpersonligheter). Naturligtvis så lade jag mig i, och i dag kan ni hos henne läsa fortsättningen. Min fråga är då, varför män i tevedebatter om kultur, oavsett ålder, har lite yvigt självlockigt hår, glest skägg som spretar, tjocka glasögon där ögonen står ut lite och skelar utåt? Och så har de alltid någon stickad tröja (om det inte är en rutig skjorta med hiskelig slips till) och manchesterbyxor, gärna mossgröna. Det bara skriker KOMMUN om dem. Fördomar? Ja! Sant? Ja!

Nix, nu slutar jag innan jag blir stämd för förtal...

Oj, ska jag nämna något om ms i dag? Nä, vi struntar i det... Min sjukdom härskar inte över mig... Den är bara en del av mig.

Oj nr 2! Inga frierier än. Trots uppmaningen i förgår här i min dagbok. Det kan bara bevisa en sak. Det går utför med psykvården... Ingen lobotomeras nu förtiden... 😞

 • [Ändra..](#)

1999-05-19

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Höstmänniska

Jag har börjat få problem. På jobbet kommer kamraterna fram och diskuterar saker med mig som jag (mitt pucko) inte kan begripa hur de kan känna till. Efter att jag en stund varit allmänt förvirrad och sett ut som ett ålaho (skånska för ålhuvud och är en smädelse), får jag plötsligt klart för mig att de läst min dagbok. Inte tänker jag på att andra läser det jag skriver. Vilket ju faktiskt är meningen. Ett annat problem har också blivit att jag inte har något att säga till mina kompisar. Det mesta har jag ju redan sagt här. Säger jag "Jag köpte en mobiltelefon i lördags", får jag till svar "Ja, du skrev det i din dagbok". Det konstiga är att när jag frågar någon om de läser min dagbok så får jag oftast ett nekande svar. Fast egentligen gör dem det, men kanske anser de att det är något fult? Som när man frågar "Har du sett porrfilm?" så nekar 99 % av de tillfrågade. Den sista procenten var huvudrollsinnehavaren, eller nåt...

Jag har fått mindre problem. I dag fick jag en bättre krycka. Och så fick jag träffa farbror doktorn igen. Diagnosen ms, som han kastade ur sig i förbifarten ute i korridoren i förra veckan, står kvar. Men nu har han ändrat sig och tycker att jag ska göra en röntgen av huvud och ryggrad. Detta är viktigt om jag i framtiden skulle få ännu ett skov. Då kan man se om pålagringarna ökat, om sjukdomen förvärrats. Men han tror ändå att detta är mitt livs enda skov och att jag aldrig mer kommer att få besvär. Vilket man egentligen inte vet i dagsläget. Dessutom trodde han i dag att mitt skov var på tillbakagång eftersom jag går bättre än för bara ett par dagar sedan. Man kan ju alltid hoppas. Och så sjukskrev han mig en månad framåt. Jag fick själv välja om det skulle bli hel eller halv sjukskrivning, och jag valde halv. Vilket jag dagligen kommer att få ångra bittert. På mitt jobb finns det ingen sjukdomsinsikt eller förståelse. Visst, de tycker synd om mig - men Gud nåde mig om jag inte jobbar lika fort som tidigare och dessutom hinner med min 150-procentstjänst på min halvtid. Vad göra? Hade det inte varit för att jag själv vill jobba lite och komma ut och träffa folk, så hade det varit mer önskvärt (från andra) att jag inte överhuvudtaget visade mig på jobbet. Som sagt... ingen förståelse. Och ingen vettig människa på jobbet att diskutera detta med. Skulle bara vilja ge dem ett hårt slag över nacken med min krycka. Men den får jag vara rädd

om. Det är kommunens. 😊

I går kväll lade jag ut en "anslagstavla" här (se menyn till höger). Jag hoppas att de som läser min dagbok skriver kommentarer där. Då kan alla se vad andra och jag svarat på vissa frågor. Jag blir glad för mejl (tack) men ibland kan innehållet också vara av intresse för andra. Jag blir också glad över alla besök i min Gästbok (tack) och jag hoppas att andra också går in där och läser. För där finns många fina länkar till andras hemsidor.

Nu har jag dåligt samvete igen. Det är så många jag skulle ha skickat svarsmejl till, men inte blivit färdig till det. Inte lär det bli i dag heller, och risken är att man glömmer bort det efter två dagar. Jag och mitt minne... Jag har väl berättat om när jag glömde bort mitt eget personnummer (Ha! Och så kan jag komma ihåg vissa patienters). Jag fick räkna ut när lilla mor var född, hur gammal hon var när jag föddes och vilket år det då var. Stressrelaterat? Något annat jag har väldigt svårt för, är att komma ihåg vilken månad eller årstid det är just nu. Det ger ju inga ledtrådar att titta ut genom fönstret. I Skåne är det höst året om. Blåser, regnar, mulet... Utom i dag! Solen skiner och det är över 20 grader varmt!

Jag tror att jag har en septemberpersonlighet. Detta kom jag på helt utan anledning. Jag gillar hösten (hög klar luft, klarblå himmel, solen lyser, gula bladverk på träden) men det är inte enbart på det jag grundar min observation. Det är mer detta, lite bitterljuvt då man fortfarande kommer ihåg sommaren med värmen och alla glada minnen. Lite nostalgi... För sådan är jag nog; jag kommer gärna ihåg den "gamla goda tiden". Mörkret börjar också dominera under september, och jag har nog en liten (ha!) svart ådra (finskt arv?) av mörkhet och dysterhet i sinnet. Men på höstarna känner jag också någon sorts befrielse och eufori, som många andra brukar uppleva på våren. Någon sorts hoppfullhet? För jag ser framåt också, planerar, fantiserar, drömmer... Och helt plötsligt här så kommer jag tänka på tarotkortet Eremiten. Om ingen känner till det, så är det ett av spåkortet i tarot, som beskriver ens personlighet som att man är en sökare som självmant lämnat det sociala livet för att i sin ensamhet få tid till att fundera och lära känna sig själv och världen. En sökare ska se bakåt i tiden och använda de erfarenheter man samlat på sig utan att för den delen fastna i det förgångna. Men mest ska man se framåt och använda de kunskaper man redan har. Jo, jag tror nog att jag är en eremit... Så till den milda grad att jag ibland kan tänka mig att gå i kloster som munk. Jo, faktiskt! 😊 Problemet är att jag är alldeles för materialistisk och inte har den "rätta" (?) tron. Som en sann eremit får jag väl bosätta mig på någon ödlig bergstopp dit folk vallfärdar för att få ställa frågor till "mannen med stor visdom". För det är väl så man betraktas - som vis - om man drar sig undan och inte yttrar sig? Tala är silver, tiga är guld... Ingen upptäcker hurdan man är förrän man yttrar sig. Visst talar våra politiker alldeles för mycket? 😊

Nä, nu måste jag sluta spåna. Annars kommer ingen tillbaks och läser min dagbok då de blir avskräckta av allt dravel. Vi hörs!

 • [Ändra..](#)

1999-05-18

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

En krycka

Himmelriket! Jag fick min efterlängtnade krycka i dag! Tänka att man blir glad över något så banalt. Först fick jag prova två kryckor, men det verkade för svårt, helst med tanke på om jag vill bära något med mig. Så istället går jag nu med en krycka på höger sida. I går kväll och i dag har jag faktiskt känt mig riktigt bra. Egentligen hade jag nog kunnat gå ut kryckan, men jag vågar öka på takten nu när jag känner mig mindre svajig i gången. Innan när jag bara gick och hasade fötterna efter mig på jobbet sa ingen någonting. De tänkte väl att jag av lathet gick och sölade. I dag när jag kom gående med kryckan blev många bestörta när jag på deras frågor förklarade orsaken. En läkare och en sjukgymnast blev riktigt tagna, lite chockade, när jag sa att jag fått ms. Det blir väl så när det är någon man känner som drabbas. Läkaren är känd för sin känslolöshet, men han var i dag så omtänksam så att han till och med klappade mig uppmuntrande på axeln. 😊 De flesta har tydligen sina goda sidor också.

Sur blev jag när jag gick över övergångsstället i dag. En bil ökade farten när han såg att jag kom gående med krycka på övergångsstället. Det var knappt jag hann över... Bildrulle! (Obs! Bil-drulle, inte bild-rulle).

Jag har i dag lagt till en ny text på min kåserisida. Dessutom har jag också lagt in lite bilder på varje textsida där. Det såg så torftigt ut så jag kände mig tvingad till att leta upp lite bilder. Om sedan bilderna har något med texterna att göra är en annan historia. Avgör själva. I tidningen i dag såg jag en dödsannons på en bekant. Jag visste inte att hon avlidit. Tydligt har det gått väldigt fort, eftersom jag i höstas gick på en kurs ihop med henne. Då verkade allt bra. Visst är det kusligt när man ser något sådant här oväntat som hänt någon man känner?

Inte riktigt lika kusligt är det när man upptäcker att ens gamla klasskompisar blivit föräldrar. Den senaste månaden har fem av dem fått barn. Tänka sig... Det är ju 20 % av min gamla klass. Tydligt är vi i den åldern då man skaffar tillbehören efter att man skaffat make/maka. Men jag är fortfarande solo... om ni undrade... 😊 Tro nu inte att jag oåtkomlig bara för att jag döpt min hemsida till [t o r n e t]. Maila ett frieri, kanske jag nappar... *ler* Har ni inte upptäckt mitt foto än på min hemsida, så bry er inte om att leta upp det. Jag är väldigt lik Brad Pitt. Åtminstone efter att man genomgått en lobotomi. Mitt enda komplex just nu är att jag går som en gravt alkoholiserad Jeltsin - men jag nyper inga sekreterare i baken, då jag själv är sekreterare. Usch, nu har jag varit tramsig... Bryr er inte om mig... (_8()

 • [Ändra..](#)

1999-05-17

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Arbetsbelastning vid sjukdom

Jag tycker det blir roligare och roligare att läsa andras dagböcker. Här intill har jag ju sju favoriter + en icke-dagboksskrivare. Men det finns sju till som jag läser dagligen, och kanske kommer de också till här.

Jag har i dag försökt få tag på både sjukgymnast och kurator. Utan resultat. För att kunna gå ute, så skulle jag nog behöva en eller två kryckor. Eftersom jag inte känner hur jag går, så belastar jag fel och jag vet inte om jag trampar snett och tappar balansen. Dessutom behöver jag någon hjälp till att ta mig till jobbet om dagarna. Klarar inte att gå till busshållplatsen. Som det är nu så får lilla mor så vackert köra mig till och från jobbet. I morgon blir det problem. Hur ska jag ta mig hem? På eget bevåg jobbar jag bara halvtid då jag blir fort uttröttad och får ont. Hemma sover jag sedan på eftermiddagen och känner mig hjälpt av det. Jag får inte tag på min läkare förrän på onsdag, så jag hoppas han kan sjukskriva mig halvtid i efterhand. Jag tycker det är urdåligt med min sjukhuskontakt. Felet är att jag jobbar på den klinik där jag också är patient. Därför bokas det inga tider till mig, utan jag får träffa "någon" när det finns tillfälle. Kurators- och sjukgymnastkontakten får jag själv ta. Utan remiss. Man har satt en diagnos på mig som man inte får göra i ett så här tidigt skede. Det finns inte ens nämnt i min journal att jag har ms. Hur kan jag veta det? Jo, jag har ju t.o.m. fått skriva min patientjournal själv. Jag har inte genomgått några undersökningar som bekräftar diagnosen heller. Nu vet jag att min läkare kan se symtomen och göra en korrekt bedömning enbart av det. Jag har inte blivit sjukskriven, men det hade behövts. Inget skyddande nät alls! Jag hänger lite löst i luften. Alla har synpunkter och förslag på jobbet om hur jag ska gå tillväga. Jag vill gå den rätta vägen och slippa "korridorkonsulter". Av någon anledning börjar jag bli arg över allt detta. Förmodligen för att tiden går och inget händer.

Det var verkligen jobbigt på arbetet i dag. När jag gick vid lunchtid i dag, så var jag inte klar med det som jag i vanliga fall är klar med innan kl. 09 på förmiddagen. Alla tycker så synd om mig, och säger att jag ska ta det lugnt, inte stressa och gå hem med mig och vila. I samma andetag skriker de åt mig för att jag inte hinner eller kan jobba som vanligt. Inte blir det bättre av att min utlovade hjälp och stöttning av en extrasekreterare blivit indragen. Jag får istället sitta och ringa runt till alla mina kollegor i huset och försöka "sälja" en del av mina arbetsuppgifter. Som om de skulle hinna ta mitt också! I dag märkte jag också att jag förlorat finmotoriken i fingrarna när jag skriver. Därför har också min dagbokstext tagit längre tid att skriva än vanligt. Jag känner inte vart jag sätter fingrarna på tangentbordet utan missar hela tiden. Jag kan sammanfatta min arbetssituation så här

just nu: På 50 % ska jag jobba 150 % men klarar i praktiken bara ungefär 10 %.

Annars får jag säga att jag har ganska kul ändå, förutom alla krämporna. Jag får mejl ständigt och jämt här. Jag går på som vanligt med mina arbetskamrater på jobbet. Men andra ord; jag lever som vanligt med undantaget att det går långsammare rent fysiskt.

Jag tycker inte om skällande hundar. Helst inte om det är fem stycken som står i trädgården vid huset tvärsöver gatan. Och som skäller oavbrutet. Mer vågar jag inte säga. Har för många nätvänner som har hundar. 😊 Här är det plötsligt sommar igen (varannanveckasårstid). Jag tycker så fruktansvärt mycket om fåglar och fågelkvitter - OM DET INTE VARIT FÖR DE FÖR***** HUNDARNA! 😊 Jag har nog aldrig hört någon säga att hundskall är gulligt. Eller?

Nä, i dag är jag inte med i positiva klubben. Kan inte komma på något utan att gnälla. Bara att inse att jag nu är en sur och vresig gammal gubbe! Om man skulle ansöka om medlemskap i PRO. De tar säkert gärna med mig om jag stöttar förslaget "pensionärer först i alla köer".

Det är tydligen inte helt fel att bo i Kristianstad. Av någon mystisk anledning så har jag upptäckt, när jag surfat runt, att Eva och jag länkats tillsammans i mångas dagböcker och länksidor. Vi är fruktansvärt malliga över detta, att vara länkade av andra alltså. Annars misstänker jag att jag mest kommit med på ett hörn av någon sorts "Eva-våg". Att jag är något bihang på kuppen, så att säga. Att det blivit så kan bara bero på att Eva är en av mina idoler som inspirerat mig till min hemsida. Men vi har faktiskt allvarliga funderingar på att göra en gemensam sida ihop. Om vad håller jag tyst med än så länge... 😊

Per aspera ad astra!
Genom svårigheter mot stjärnorna!

 • [Ändra..](#)

1999-05-16

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Traumatiskt

Jag är lite sämre i dag, tror jag. Det är det som är så svårt... Att avgöra om det skett någon förändring. Naturligtvis så pratar jag om mina symtom under pågående ms-skov. Mina domningar (känns som tandläkarbedövning) är de samma som innan. Men de känns annorlunda. Stelare. Kallare. Trögare. Obehagligare. Det svåra är att försöka mota panikångesten som då vill komma till.

Nej, jag är inte ledsen, arg eller förtvivlad över min ms-diagnos. Har inte varit det, men vet heller inte om jag kommer att bli det. Visar det sig vara en svår ms (vilket inte märks på kanske något år) så blir jag helt klart förtvivlad. Att jag tar det så lugnt och verkar oberörd, är inte som någon uttryckte det "du inser inte vidden av det", utan jag har redan varit i skärselden. Det var jag i januari/februari/mars när jag hade min synnervsinflammation. Då inbillade jag mig allt möjligt, men nu är jag lugn. Och faktiskt glad åt att ha fått en diagnos för alla mina besvär. Det var en lättnad. Ska vi prata ännu mer sjukdomar, så har jag ju de senaste tio åren blivit akut opererad för tumör (godartad), haft perikardit (vätska i hjärtsäcken), haft vattkoppor som krävt sjukhusvård samt blivit akut opererad för gallstenar. Detta har varit tillräckligt traumatiskt. Den enda skräck jag har är sjukhusvistelser (Ha! Och jag som jobbar på sjukhus!). Det känns förnedrande att inte ha kontroll över sig själv och ovissheten är hemsk när vårdpersonalen håller tyst om ens sjukdom, men man ser på dem att där är något de inte får säga.

Så varför ska jag ta ut en massa elände och oroa mig när jag inte vet hur min ms utvecklar sig? Det besvärliga är tröttheten, kampen att orka, ovissheten. Men det är inte värre än att jag kan skämta om eländet. Som jag nämmt i

min Topp 100 så har jag ganska absurd humor ibland. Det är inte för att "överleva" eller som "försvar", utan det är min ärliga och uppriktiga humor. Självironi tillhör också min humor. Varför tror ni annars jag har med en sida som heter "skämt om män"? Innan hade jag också skämt om blondiner, men det kunde jag inte försvara då det blev lite väl plump att komma från en man. Men de var rätt roliga ändå. Som "Vad ger man en blondin som har allt"? Svar: "Penicillin."

I dag har jag haft vilodag. Det kunde behövas efter allt gående i går. Kanske är det därför jag har en annan känslupplevelse av mina ben i dag? Fördel med ms: jag ska undvika fysisk ansträngning (har alltid sagt att det inte kan vara nyttigt) och jag förbrukar mer energi eftersom jag får anstränga mig mer för att röra på mig. Annars finns det väl ingen fördel... Hur det känns att röra på sig? Som om man sprang ett maratonlopp, men utan att svettas eller få upp pulsen. Hur jag nu kan veta det, då jag aldrig varit med i ett maratonlopp.

Enligt min statistik så läser ungefär 20-35 stycken min dagbok varje dag. Vilka är ni? Varför har ni inte skrivet i min gästbok? 😊

 • [Ändra..](#)

1999-05-15

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Min första mobiltelefon

Jag har gjort något i dag som jag sagt "över min livlösa lekamen" om. Jag har införskaffat en mobiltelefon. En läcker grön färg som enligt kartongen är guld och silver. Nu är det inte så att jag kommer att gå runt på stan med telefonen intryckt i örat, eller sittandes på bussen med telefonen ringande, utan jag har den som en reservtelefon då det är något jag ibland saknat. Ja, alltså, om jag inte är hemma då. Ibland tycker jag att det kan vara bra med mobiltelefon då jag är ute sena kvällar och då jag inte själv äger någon bil. För att tro att man kan hitta någon telefonkiosk kan man ju bara glömma. Och ännu mindre en som fungerar. Men jag är fortfarande skeptisk mot mobiltelefoner... Ogräset i telefonrädgården? Hm...

Den vårdcentral jag tillhör har åter flyttat in i sina gamla lokaler sedan där blivit totalrenoverat. I dag hade de öppet hus under två timmar, och naturligtvis så skulle jag dit. Jag har ju kamrater som jobbar där! Jättefint hade där blivit. Eftersom jag nu hade lite kontakter så fick jag en privat guidad tur och fick se sådant som ingen annan fick se. Jag fick bl.a. se min distriktsläkares rum och hans undersökningsrum. Men det var nog fel rum vi gick in i, då britsen var en gynekologisk undersökningsstol. Annars tror jag att jag var den yngste som besökte vårdcentralen i dag. I övrigt var där nämligen nästan uteslutande pensionärer. Förmodligen hade de blivit ditlockade med löftet om gratis kaffe och tårta. För det var i det rummet man hittade dem.

Och så när jag plötsligt går där så får jag syn på några böcker som ligger i väntrummet. Å, tänkte jag. De har god litteratur också? Så trevligt. De hade nämligen tre Emma-böcker, med bl.a. Emma går till doktorn. Alla vet väl att det är min nätkompis Gunilla Wolde som skrivet och illustrerat dessa böckerna? Annars borde ni skämmas! Gå genast till hennes hemsida! Det är inte bara kloka ord hon skrivet åt barn, utan på hennes hemsida kan man också läsa kloka ord för oss vuxna, om t.ex. jämställdhet. En klok kvinna, anser jag...

Om jag skulle gå en runda och titta på min nya fina telefon... För naturligtvis så är det färgen som drar. Hade de bara haft svarta telefoner hade jag förmodligen vänt i dörren... Fåfång...

Oj, glömde nästan... Jag har fått ett pris av Nanne för "snygg sajt 99". Han är en utav de två nya som tillkommit på min lista här till höger som "rekommenderade dagböcker". I och för sig så har han nu skrivet lite i sin dagbok om finnjäklar, eftersom Finland slog Sverige (Ha! Som vanligt!) i ishockey (och andra idrottsgrenar) - men det ska inte ligga honom i fatet då han skriver väldigt bra. Eftersom jag är halvfinne så håller jag helt naturligt på Finland, då det bara är att inse att de är bättre än Sverige. T.o.m. Norge är ju bättre än Sverige... Men skicka nu

inga hotbrev till mig, för jag är totalt ointresserad av sport. Förstår inte att det är något att hetsa upp sig för... Hm, bara inte Nanne nu drar in mitt fina pris som jag är så stolt över. I så fall får jag avsäga mig alla uttalanden om att Finland är bättre. Även om det är så... Priset kan man se bland mina awards eller på min startsida.

Jag har också lagt till Malin här som länk. Också väldigt bra! Däremot har jag tagit bort lille Nisse som inte skrivit i sin dagbok på nästan tre veckor. Men länken kommer tillbaka om någon ny dagbokstext tillkommer. Jag är hård! *spänner musklerna så skjortärmarna spricker*

Hoppas! I dag har jag skrivit dagbok på nätet i tre månader! Var får jag allt ifrån? Jag som inte tyckte jag hade något att säga här. Men nu kan jag inte sluta. Beroende... Abstinens... Mani... Begär... Framför allt roligt!

 • [Ändra..](#)

1999-05-13

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Starta ms-sida?

Jag har i dag haft en lugn och skön dag hemma hos lilla mor. Det är inte ofta jag är där, men jag blir alltid lika ompysslad då jag kommer. Vi pratar dagligen i telefon men vi har ändå så mycket att prata om. Jag tror hon är mitt bästa "bollplank". Snart är det morsdag. Ett bra sätt att visa sin uppskattning. Någon present brukar jag aldrig köpa - hon uppskattar inte det - då det blir för kommersiellt.

I morgon är det dags igen för en stackars ynka arbetsdag innan det är helg igen. Hoppas bara jag kan gå imorgon, då jag blivit sämre i benen. Nu börjar det sätta sig i händerna också (ms-sjukdomen, alltså), men jag hoppas jag ändå kan fortsätta skriva här i min dagbok. Annars får ni ha förståelse om ni skulle känna er besvikna över att inget nytt kommer här.

Jag märker själv att det börjar bli lite mycket "ms-prat" här av mig. Jag vet också att det kan vara påfrestande för många att behöva läsa, så därför skriver jag inget mer om det, såvida inget nytt skulle dyka upp i frågan. Och jag är fortfarande lika glad över alla "krya på dig"-hälsningar. Därför vill jag också här återigen säga ett stort TACK!

Hm... kanske jag skulle göra en sida om ms? Men då får jag nog vänta ett tag, för jag vet nämligen inte själv så värst mycket om sjukdomen. Har någon kunskaper om ms eller känner någon som har ms, så får man gärna kontakta mig. Informationsinsamlingen har börjat...

 • [Ändra..](#)

1999-05-12

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Verifierad ms-diagnos

Jag får väl fortsätta med min beskrivning av mitt sjukdomsförlopp. Det blev aldrig någon röntgen, utan min läkare har nu satt diagnosen ms (multipel skleros) på mig. Och det känner jag som en stor lättnad, för nu vet jag exakt vad som felas mig. Just nu är jag inne i ett skov av sjukdomen, jag har alltså en sjukdomsattack. Detta kommer jag att ha i cirka två tre månader för att sedan bli bra igen. För hur länge är det ingen som vet. Inte heller vet jag hur dålig jag kommer att bli i mitt nuvarande skov - kanske jag inte kan gå över huvudtaget - för att sedan bli bra igen. Nästa onsdag ska jag träffa min läkare igen då han ska informera mig om sjukdomen. För någon information har jag ännu inte fått. Dock påstår sköterskan att jag har en sund inställning då jag inte "målar fan på väggen".

Många tycker ms är en hemsk sjukdom, men det behöver det inte vara. Ett fåtal blir så sjuka att de hamnar i rullstol men det är ju bara dem man ser. Alla med ms utan symtom ser man ju inte på samma sätt. Kanske detta är första och sista gången jag är sjuk i ms? Att ha MS är inte samma sak som att vara sjuk i det. Men det är väl det de flesta tror...

Konstigt det här... Jag blev inte upprörd eller orolig över beskedet om ms i dag, men däremot så blev många av mina arbetskamrater det. Undrar om jag ska behöva ge dem tröst...

Jag kan skämta om ms, men tydligen vet andra inte hur de ska handskas med den typen av skämt. Hm, får nog lugna ner mig lite. Jag sa på jobbet i dag, att hädanefter kommer jag att skylla allt på ms som blir fel eller om jag inte känner för att göra någon särskild arbetsuppgift. Kanske är det dumt att skämta om något som kan visa sig vara väldigt allvarligt, men man ska ju inte ta ut något i förväg. Jag ska ju leva som vanligt och det innebär ju att jag ska komma med plumpa skämt vart femte minut, eller nåt.

I gårdagens dagbok blev jag så tveksam om jag skulle skriva "Om vi ändå bara varit apor, så militanta veganer kommit och befriat oss". Det hela var menat som en känga mot arbetsgivarens lönepolitik mot kvinnor (och män) inom kvinnodominerade arbeten. Någon som tydligen hade enormt roligt åt detta var Tette, då hon till och med skrivet om det i sin dagbok från i dag. Och som jag sa i går, så blir jag väldigt stolt över att bli länkad på det viset. Jag fick till och med mitt namn två gånger som länk! 😊 Dagen är räddad! I går skrev hon om att hon kanske inte hade så stor tillgång till sin dator, då svärföräldrarna kommer i kväll från Danmark, och de ska ockupera sovrummet där datorn står. Mitt förslag var ju då genast, att svärföräldrarna kunde skriva dagboken på nätet. En kul och annorlunda vinkling! Hoppas jag får gehör för mina önskemål.

Plötsligt glömde jag vad jag mer gjort i dag. Så det är väl bara att sluta, och hoppas på att ni kommer tillbaks i morgon och läser min dagbok då.

 • [Ändra..](#)

1999-05-11

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Utvecklingssamtal och ny lön

Jag genomgick aldrig någon röntgenundersökning i dag. Tyvärr. Doktorn kom på att hon var tvungen att undersöka mina reflexer och det blev inte gjort förrän jag skulle hem i eftermiddags. Men där var allt okej. Dock är det något som inte stämmer. Jag har nu ingen känsel från naveln och nedåt. Sakta men säkert stiger det alltså uppåt, dessa obehagliga domningar. I morgon måste jag försöka få en röntgen gjord och gärna också träffa den nervspecialist jag var hos förra veckan. Det har gått så långt så jag nu knappt kan gå. Den absolut värsta sjukdom jag kan tänka mig är ALS. Den sjukdomen har jag alltid varit riktigt rädd för. Nu tror jag ju inte att jag har den även om symtomen är liknande. ALS var den sjukdomen Maj Fant dog i. Det börjar med domningar i tårna som sakta men säkert stiger uppåt tills domningarna når lungorna och man slutar andas. Under tiden är man fullt klar i hjärnan. Detta förlopp är cirka ett till två år. Det första man inte kan göra är att gå på tå. Gissa hur många gånger om dagen jag testat att gå på tå. ALS ska vara en ms-liknande sjukdom med dödlig utgång. Hoppas verkligen inte jag har ALS! Istället hoppas jag på att ha samma sjukdom som min far. Han är född med en ryggkota för mycket och fått en nerv i kläm. Han hade i början av sitt sjukdomsförlopp också domningar precis som jag. Det gick över men han kan knappt gå och har ständiga smärtor i ländryggen. Tyvärr har jag försämrats så fort så jag har inte fått tid att fråga honom mer ingående, om detta kan vara det samma. Tack för alla uppmuntrande tillrop då ni tycker synd om mig. Det har värmt!

I dag hade jag ett utvecklingssamtal med bossen. Det fanns inga klagomål på mig! Skönt att höra. Det hade också varit ganska skönt om någon sagt motsatsen; att jag var duktig. Fast jag fick beröm för arkivflytten i lördags - att det var bra uträknat.

I fredags blev våra löner klara. Än har jag inte fått veta vad det gav mig - och bäst är väl det, för jag misstänker att jag blir besviken. Det blir nog som vanligt inget lönelöft på 6 000 kr som jag drömmer om. Läkarsekreterare har låga löner. Det är ju ett kvinnodominerat arbete och det säger ju (tyvärr) allt. Om vi ändå bara varit apor, så militanta veganer kommit och befriat oss. Börjar jag studera och tar studielån så förlorar jag bara 500 kr i månaden. Det var väl inte mycket? Och hur mycket har då en läkarsekreterare i lön? Tja, jag kan ju säga att ett sjukvårdsbiträde, en undersköterska och en städerska har mer betalt. Med andra ord, vi har sämst betalt inom vården. Går man till socialen så får man mer i bidrag än vad vi får ut i lön. Det som retar mig kolossalt är att en städerska - förlåt, jag menar lokalvårdare - bara jobbar sex timmar per dag och inte får damma skrivbord, tvätta fönster, torka golv (mer än en gång i veckan) eller tömma papperskorgar varje dag. Någon som gör mig ännu "tosigare" är att de ägnar timmar varje dag åt att stå vid sjukhusaffären i smågrupper och skvallra. Jag skulle inte klara av att vara så ineffektiv som de är. Jag har tidigare jobbat (och hoppar in ibland extra) som lokalvårdare, hos en privat arbetsgivare. Jag skulle skämmas om jag inte städade ordentligt eller om jag stod och snackade ett par timmar både för- och eftermiddag. Och vem är det så som dammar på min arbetsplats? Jo, nattsjuksköterskan som ensam har hand om 30 patienter. Effektivt, va? Rätt person på rätt arbete till rätt lön? Verkar jag upprörd så är jag det också! Vissa städerskor gör dock mer än vad de får. De hjälper till med fiket, tömmer papperskorgar då de är fulla, dammar med mera. Men upptäcker deras chefer det så får de några fruktansvärda utskällningar. De stackarna... Vem sa att arbete lönar sig?

När någon länkar till min hemsida så blir jag glad. Jag undrar om det är därför Eva länkat till mig i sin dagbok. (Nu blev du väl glad som fick en länk här?) 😊

Jag blev också glad av att se att [Gunilla](#) inte bara har mig som en fast länk, utan också lagt in en sida där jag skrivit om kärlek. Sidan heter Varannan herrarnas. Gunilla har så mycket att lära mig... t.ex. var Uppland ligger! 😊 Så okunnig i geografi är jag. Allt ovanför Skåne räknas ju som Norrland. I centrala Norrland har man lagt vår huvudstad, vilket ju är väldigt märkligt. Mitt förslag är att man slår ihop Köpenhamn och Malmö till ny huvudstad. Jag tror visst att det är det område där det bor mest människor i hela Norden. Och tydligen är det lättare att göra Malmö till huvudstad än att få statsministern att bosätta sig i Stockholm. Jag tycker nämligen att en statsminister gott kan bo där regeringen styr och ställer. För då slipper vi ju alla bombhoten här nere. (Usch, nu var jag stygg)

Jag har tidigare sagt att jag inte skriver dagbok i morgon då jag ska på sommarfest med jobbet. Men det stämmer inte längre. Jag kan inte ta iväg nu när jag är så dålig i benen. Men som tur är har jag ju många av mina vänner här på nätet. Så jag saknar nog inte festen i morgon så mycket. 😊

 • [Ändra..](#)

1999-05-10

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Sämre syn

Vad är det för fel på mig? Jag var hos ögonläkaren i dag för sista gången. Det tog "bara" drygt två timmar. Alla undersökningar fick göras två gånger då jag blivit sämre med synen. Det visade sig inte bero på att min synnervsinflammation skulle ha blivit värre, utan att jag helt naturligt blivit mer närsynt. Glasögonen börjar bli gamla (3½ år). Efter att ha åtgärdat detta såg man att jag nu är så bra jag bara kan bli på mitt vänsteröga. D.v.s. jag får inte tillbaks full syn eller färgseende, men det har jag vant mig vid.

I onsdags när jag besökte neurologdoktorn så hade jag domningar i fötterna och vaderna som kom och gick (domningarna alltså). Det har sedan förvärrats och jag har nu ingen känsel från midjan och nedåt. Det känns ungefär som om jag fått tandläkarbedövning i häcken (och benen och fötterna). Därför har min läkare där jag jobbar skrivit en akut röntgenremiss, så i morgon lär jag nog få göra en magnetröntgen av rygg och skalle. Domningarna skulle kunna bero på nervinklämning i ryggen. Skulle det visa sig bero på en inflammation i

ryggraden - ja, då är det ms. Och då har det progredierat fort som tusan eftersom jag i förra veckan hos neurologläkaren fick beskedet att ms-diagnosen var liten just nu och att man inte tänkte utreda vidare. Jaha... Bara jag får en diagnos!

Jag kan inte påstå att jag varit med om något roligt i dag eftersom jag knappt hunnit jobba, då jag mer varit patient. Men i går hade jag en väldigt trevlig stund. Jag fick nämligen den stora ynnesten att få läsa Lailas uppsats om "den ogifta moderns roll" under 1700- och 1800-talet. Intressant läsning och jag har uppmanat Laila att inom den snaraste tiden lägga ut detta på sin hemsida. Kanske det dröjer lite då det var i dag det skulle lämnas in. Jag kommenterade en del saker hon skrivet och mejlade sedan det till henne i går kväll. Jag hade så dåligt samvete för vissa saker jag skrivit och det nämnde jag också. Gissa om jag fick flingorna i halsen i morse då jag i ett svarsmejl från henne fick se ordet "Skitstövel" om mig. Men hon skojade visst bara... 😊 Varje gång jag under dagen tänkt på detta har jag småskrattat för mig själv. För hur såg minen min ut i morse innan jag förstätt att det hela var menat som ett skämt? Klockan var ju 05 och jag var rejält yrvaken.

Ja, det är konstigt med hur datorberoende man blivit. Det första jag gör på morgonen är att starta datorn och kolla mejl och om Annica och Eva uppdaterat sina dagböcker. Vad är det första jag gör efter att ha kommit hem från jobbet? Jo, jag kollar mejlen och om Tette & Co (Co = de övriga i min "rekommendationslista" över dagböcker) uppdaterat. OCH JAG BLIR VÄLDIGT BESVIKEN OM NI INTE UPPDATERAT ERA DAGBÖCKER DAGLIGEN!!! 😊

Vilket får mig att känna press över att uppdatera min egen dagbok. Eftersom jag inte är hemma på onsdag (vad jag vet), så kan jag inte skriva något här. Och jag har dåligt samvete för det. Är jag beroende? Får jag abstinens? Who knows...

Nix, nu ska jag gå och göra något trevligt. Bara jag visste vad...

 • [Ändra..](#)

1999-05-09

🕒 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Mysteriet i tvättstugan

Jag vet hur man lever "high life" så här en söndag! Jag tvättar... *suck* I tvättstugan, som jag delar med 41 andra lägenhetsinnehavare, finns ett av livets mindre mysterier. Föregående tvättare får torka sina kläder i ytterligare en timme efter jag påbörjat mitt tvättpass. Men det tvättprogram som tar längst tid är klart redan efter max 47 minuter. Alltså får jag med min våta tvätt stå och vänta i tretton minuter innan jag får tillträde till torktumlare och torkrum. Alternativet är att jag väntar och påbörjar mitt pass tretton minuter senare, men då kommer någon annan och snor min tvättid då det som sagt finns 41 lägenheter och bara en tvättstuga.

(Här passerade nio minuter då jag var tvungen att gå ner i tvättstugan)

Jag har aldrig varit utsatt från komplotten från femte dimensionen. Ni vet - där strumpor och andra småplagg spårlöst försvinner efter att man lagt dem i torktumlaren. Något annat jag funderade över nu då jag var nere och hängde upp tvätt, är varför det mest är män som tvättar. Enda gången jag sett en kvinna i tvättstugan har berott på att hon varit änka. Här bor många nysvenskar och det är uteslutande män jag sett. Men när man tänker efter så är det kanske inte så konstigt. Det sker många överfall i tvättstugor med våldtäkt och annat. De äkta männen (eg. makarna) tar naturligtvis sitt ansvar och tar hand om tvätten!

I dag såg jag en ny liten figur i ett mejl jag fått.

(_8(l)

Jag kunde först inte begripa vad det skulle föreställa när insikten plötsligt slog mig. Luta lite på huvudet och man ser Homer Simpson! Så rart! 😊

När jag skickar mejl till någon som fyller år, brukar jag skicka med en liten ros:

@-'---,-

Visst ser det rörigt ut på min dagbokssida? Jag har lagt in några bildlänkar till dagbokssamlingar och de har problem med att få plats i mina frames. Så nu får jag ta mig en funderare igen - hur ska jag möblera om här? I och för sig kunde jag ta bort någon länk, men jag vill uppmuntra till läsandet av andras dagböcker. Själv är jag i skrivande stund bara medlem i [Dagbok på nätet](#), som förmodligen också är landets största samling av dagböcker.

Ännu en vecka framför sig. Va' kul! Fast mindre kul är väl att jag ska till doktor Ögonspecialist med mitt öga i morgon. Det är nog så bra som det kan bli, och förmodligen är det sista gången jag går till ögonmottagningen. På tisdag är det dags för utvecklingsamtal med bossen. Alltid lika nervös då man aldrig vet åt vilket håll samtalet utvecklar sig åt. Huvudsaken är att det blir givande och leder till något konkret. På onsdag är det så dags för sommarutflykten med min avdelning. Vi ska till mina hemtrakter och där har jag inte varit på drygt tio år. Kul, kul, kul! Mindre kul är väl att det förmodligen bara är fem plusgrader trots att det heter sommarutflykt. Så ha inga förhoppningar om att jag skriver någon dagbok på onsdag, för då är jag och mina arbetskamrater alltså ute i skogen och förirrar oss.

Jag känner att jag har så många måsten att genomföra vad gäller min hemsida. Ett kåseri är på gång, två nya jämställdhetssidor likaså, mer om tarot, ändra denna sidans uppläggning, lägga till fler personer på min länksida (jag rekommenderar att man följer mina besökandes länkar från min gästbok) o.s.v. Men var finns tiden? I och för sig så har jag snart semester (jobba arton dagar till bara) men det är väl inte meningen att man ska spendera hela semestern framför datorn? Jo, om jag nu hade haft en bärbar dator så hade jag förmodligen gjort det. Regnar det mycket (usck nej, det vill vi inte tro) så har jag en ursäkt att dra till med när jag slår mig ner framför skärmen. Men åskar det så är det väl inte direkt lämpligt att ens ha sladden i till datorn. Ack, dessa världsliga bekymmer...

 • [Ändra..](#)

1999-05-08

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Evil has a name: Pippi Långstrump

Jag har äntligen kommit hem från arkivflytten på jobbet. Fy, vad det var jobbigt. Man skulle nästan kräva att få dubbelt kvalificerad lön. (Tjänade en tusenlapp extra i dag.) Men snyggt blev det åtminstone. 😊

När jag kom hem så sjönk jag bara ner i soffan och slöläste Expressen och PC för alla. Tror inte jag suttit i soffan på en två månader, eller nåt. Bästa citatet ur Expressen: Leonardo DiCaprio får Jonas Gardell att se manlig ut. Hm, jag håller nog med... Lille Leo blir bara äldre och äldre, men ser alltid lika barnslig ut. Den enda skådespelarprestation av Leo som jag ger klart godkänt, är då han spelade den utvecklingsstörde brodern i filmen Gilbert Grape. Titanic-filmen förstod jag aldrig. Har aldrig sett några monotonare skådisar, varken före eller efter. Till och med effekterna var dåliga i Titanic-filmen. Men filmen var ju inte mindre gripande för det. Med åren tar jag åt mig mer och mer personligt då människor råkar ut för olyckor och dödsfall. Filmen speglade ju ändå en verklig händelse, även om 1912 kan verka ligga långt tillbaks i historien. Nä, det är jobbigt med tragedier...

En länk som PC för alla rekommenderade, som jag själv inte hunnit kolla in, är den om att Pippi Långstrump skulle vara Satan. Det är en amerikan som sida upp och sida ner beskriver hur Pippi skulle vara produkten av en svensk och tysk konspiration för att fylla tomrummet efter Hitler! Och sedan beskrivs med kopplingar till Bibeln Pippis agerande, då hon bl.a. talar med odjuret (apa och häst). Och så har hon ju övernaturliga krafter... Hm, den

länken måste jag kolla in. Pippi-länken.

Jag har funderat på att gå med i Svenska Kåseri Ringen och upptäcker att PC för alla gett ringen åtta poäng av tio möjliga. En bra länk, alltså! Jag är med i Skriva som är något liknande. Där har vi medlemmar fått ett nytt tema att skriva om, nämligen "En resa". Jag tänker, och jag tänker... men vad ska jag skriva? Annars brukar jag ju inte ha några problem då texter bara kommer farande ur mig, så fort jag slår mig ner vid tangentbordet. Hm, jag saknar nästan tiden då man satt med papper och penna. Men att skriva på dator går betydligt fortare, och är lättare att redigera.

Jag har börjat handla mer och mer via Internet, men bara skivor och böcker. Billigare blir det bara om man beställer många produkter på en gång. Annars äter portot upp den besparingen man gjort i och med att man avstod från att gå in i en vanlig affär. När jag sitter här vid datorn sätter jag alltid på Texas CD-skiva White on Blonde som kom ut för några år sedan. Den är en utav de bättre skivorna jag har i min lilla skivsamling (300 skivor?). På måndag släpps deras nya skiva, men jag har redan förhandsbokat den via Boxman, så jag får den förhoppningsvis redan i nästa vecka. I går kväll beställde jag en bok via bokus som Tette rekommenderat, nämligen Flodhästen i vardagsrummet av Tommy Hellsten. Jag passade samtidigt på att beställa en bok om tarot på engelska och en bok som man rekommenderade i ett teveprogram. Boken hette Ängeln på sjunde trappsteget: En irländsk barndom av Frank McCourt. Böckernas ämnen kanske kan verka tunga, då Flodhästen-boken handlar om ett familjehem där fadern (?) är alkoholiserad och hur familjen anpassar sig efter det. Boken Ängeln på sjunde trappsteget ska handla om något liknande, en liten pojkes uppväxt med övergrepp, misshandel och mycket mera. Men det sades att den berättas med sådan värme och humor, så att man trots eländet skrattar åt mycket. Jag har inte hållit i en bok på kanske ett par månader, så nu börjar läslustan riktigt gripa tag i mig igen. Hoppas böckerna lever upp till mina förväntningar. Jag hade ju tänkt börja recensera böcker på min hemsida, och då kanske jag kan börja med dessa böcker?

På tal om [Tette](#), har ni läst hennes dagbok? Jag kan bara inte tro att det är sant! Hon har blivit polisanmäld av en kärring, som påstår att Tettes schäfer skulle vara samhällets argsintaste och elakaste hund som anfaller andra hundar. Har man följt Tettes dagbok en tid, så har man kunnat följa alla förvecklingarna, och sett att så inte är fallet. Tyvärr så kommer väl Tettes schäfer i dåligt läge, då fördomarna alltid säger att schäfrar är skyldiga till allt elände. Men jag hoppas verkligen att fördomarna uteblir i detta fall. För jag vet att Tette har rätten på sin sida. Osökt kom jag tänka på häxjakt. Detta är ju precis som den häxjakten som förekom för några hundra år sedan. En hysterisk människa beskyller en oskyldig medmänniska för de mest hemska dåd. Jag vet ju att Tette är en häxa 😊 men hon är ändå oskyldig (och vovven också). Hörru, Tette! Har kärringen fått anfall där hon tuggar fradga också? 😊 För det är väl det enda som saknas för att komplettera bilden...

Ska jag ta och avsluta med ännu en länk? Vad sägs om svensk satir? Jag tycker vi har för lite satir nu för tiden. Här är länken! (Som jag i efterhand tagit bort då domänen övertogs av en tysk porrsajt).

Trevlig helg!

 • [Ändra..](#)

1999-05-07

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Obildad familj

Får man lov att känna sig misslyckad? Nästan trettio, inget förhållande, inga barn... Trettioårskris? Nej, inte alls. Men jag känner mig ändå lite misslyckad. Detta sedan det i morgontidningen för ett par veckor sedan var tre (3!) av mina gamla klasskamrater som blivit förälder. Härom dagen hade ytterligare en blivit mamma. Och i dag var där bröllopsfoto på ännu en klasskompis. Hm, jag får väl säga att jag är sent ute i startgroparna. Öh, tror inte jag ens sett de där startgroparna. Åter till min fråga; ska man/får man känna sig misslyckad? Måste ens liv värderas

efter hus, bil, fru, barn, hund och katt? Det svåra är bara att man inte har något gemensamt med de tidigare kamraterna som kört igång familjelivet. Vi lever i olika världar. Trist...

Ingen som spydde på tangentbordet i går när jag berättade om obduktioner? 😊 Bara undrar.
Tjoho! Inget scriptfel längre på denna sida. 😊 Tydligen ska man inte ha Ultimate counter som räknare.

Jag bidar min tid... Snart (läs vid tillfälle) kommer jag att skriva ännu en jämställdhetssida. Bäst att inget säga ännu... Måste tänka på blodtrycket... En liten ledtråd: Kvinnojouren Helsingborg = infantilitet!

Och sedan har jag på ett annat ställe läst om hur män SKA känna kollektivt dåligt samvete med tanke på hur kvinnor behandlats i några tusen miljoner år, eller nåt.

Detta var väl käckt med en massa kort stycken?

Nu börjar det krypa i fingrarna igen. Jag vill ändra utseende igen på min hemsida. Men jag har lovat mig själv att inte göra det förrän tidigast i höst. Får väl istället göra en parallellhemsida om New Age (usch, *gåshud*, avskyr det uttrycket).

I morgon är det dags igen för att arbeta extra. Jag har sagt det tidigare, och säger det igen; jag avskyr att behöva gå in en helg och jobba även om vi får lönen x 240%. Jag kan inte tycka att det uppväger ens lediga tid, då jag behöver helgen för att ladda batterierna. Inte blir det precis roligare av att jag ska släpa på tunga och dammiga patientjournaler. Usch, nu blev jag nedstämd av tanken om morgondagen. 😞

Oj, nu kom jag på något riktigt glatt! Det är ju fredag! Och jag kan göra en pizza! Jag kan ju slappa riktigt i kväll och ha det mysigt. Att jag ska jobba i morgon får jag väl bekymra mig över då. Mmmm... pizzan lockar... Måste rusa... har inte kontroll över mina begär... 😊

 • [Ändra..](#)

1999-05-06

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Obduktion

Obs! Varning! Äcklig beskrivning av obduktion förekommer i dagens dagbok, så var varnade, ni känsliga själar!

Jag har nu ändrat den här dagbokssidan, så jag hoppas att ingen får upp scriptfelmeddelandet. Annars får ni göra som i går; räcka upp en hand. Ungefär hälften av er fick scriptfel, i motsats till den andra halvan av er. Mystiskt... Och något annat mystiskt är att när jag kollade på jobbet så var min förstasida vänsterställd. Varför? Enligt källkoden så är den centrerad, precis som den ska vara. Ännu ett mysterium. Hm...

Återigen är jag klugen. Denna gång gäller det duschtvål och deodoranter. Är det bra eller dåligt för oss män att det på dessa produkter står "for men". Min teori är att män historiskt sett inte är så noga med hygien, men att kvinnor är det. Därför behöver inte kvinnor förpackningar där det står "for women", då det faller dem naturligt att inhandla produkterna ändå. Medan vi män behöver hjälp då vi vilsna står framför hyllan med tvål o.dyl. Det märkliga är då att produkterna kan vara tillverkade i Sverige och ändå står där "for men" istället för "för män". Så lite begåvade måste vi ju ändå vara för att hitta duschkrämen. Men varför heter det då Ladyshaver? För att kvinnor inte ska ta fel och köpa en rakapparat/rakhyvel av männens variant? Nej, självklart inte! Återigen är det oss män det handlar om. Det är för att vi inte ska köpa en Ladyshaver och använda den. O fy, du hemska tanke! Tänk om jag köpt en sådan (Ladyshaver) och det medföljt en instruktionsbok om hur man rakar bikinilinen. För då hade jag väl gjort det! Då hade jag nog blivit mobbad på badstranden. Skulle man nu vilja förbrylla oss män

riktigt, så skulle man sälja duschtvål eller deodoranter i rosa förpackning med texten "for men". För så mycket har vi ju förstått att glada färger brukar vara för kvinnor, medan svarta och mörka förpackningar är till för oss grova dystra män. Får jag nu Nobelpriset för att ha klurat ut detta? 😊

I dag hade jag en lång diskussion med en av läkarna på jobbet. Hon tyckte jag skulle satsa på att bli läkare. Hm... Varför? Var kan hon ha fått den uppfattningen ifrån? Hon tyckte att jag skulle delta i läkarnas undersökningar av patienterna, för att få mig en uppfattning om vad det är de letar efter. Bl.a. tyckte hon att jag kunde vara med när de rektoskoperar en patient. Det är ett rörliknande instrument som man kör upp i ändtarmen för att se om där finns någon blödningskälla (om patientens blodvärde sjunker) eller om där finns några polyper. Detta är inget jag äcklas av, utan som jag tycker är intressant rent ur medicinsk synvinkel. Men jag tror ju inte någon patient skulle uppskatta om jag också stod där och gluttade på den bara baken.

Sedan frågade hon mig vilken undersökning jag skulle vara intresserad av att få vara med och se på. Och vad svarade jag då? Jo, en obduktion! Det är kanske bäst att jag här säger att jag inte är en potentiell styckmördare, eller så. Jag har sett en obduktion tidigare, men det var i undervisningssyfte och visades på video. Så där slapp jag ju doftsensationen av lik i förruttnelse. Obduktionen jag såg var omfattande.

Jag fick se hur man först drog ett snitt runt huvudsvålen, och sedan drog skalpen över ansiktet. Sedan plockade man fram den lilla sågmaskinen och sågade upp kraniet och plockade ut hjärnan. Därefter delande man hjärnan på mitten och skivade sedan upp den med något som liknade filékniv. Här skulle man sett om det varit någon blödning i hjärnan.

Naturligtvis måste man ju se hur de inre organen ser ut i bröstkorgen. Först snittar man från halsgropen och ner till ljumsken. För att komma åt hjärta/lungor måste man komma förbi revbenen och bröstbenet. Man sågar upp bröstbenet och knäcker sedan loss revbenen. Sedan är det bara att plocka ut hjärta och lungor för att skära upp dem efter att först gjort en yttre besiktning. Oj, jag glömde säga att innan man gör en obduktion, så gör man en yttre besiktning av liket.

När man plockar ut magsäck/tarmar, så sitter det ihop med matstrupen också. Det var ganska äckligt att se, då tungan sitter ytterst på matstrupen och dinglar. Är ni nu lätt illamående och allmänt äcklade? Ja, ja... Jag ska gå vidare.

Det är obduktionstekniker som utför obduktionen, för att sedan läkare ska komma och titta på fynden och fastställa en dödsorsak. Därefter är det "visning" av obduktionsfyndet för den läkare som kanske befann sig på avdelningen då patienten avled, och som begärde obduktion. Det är denna visning jag vill vara med på. Jag undrade över olika lungcancerförändringar, men det förklarade doktorn för mig idag. Min fråga var hur frisk vävnad såg ut jämfört med cancerangripen vävnad. Det kunde tydligen variera. Jag kan inte påstå att jag blir illa berörd av obduktioner, operationer, blodprovstagning eller annat. Jag är alldeles för intresserad, ur vetenskaplig synvinkel. Är det nyfikenheten som skulle göra att jag skulle passa som läkare? Jag vet inte. Som det är nu, så är jag mycket illa berörd av patienternas sjukdomar, hur det påverkar dem, socialt, mentalt och fysiskt. Det värsta är svårt sjuka människor som är unga. Som unga räknar jag alla som är födda på tjugotalet eller senare. Riktig ångest får man om en patient råkar vara född på femtiotalet. Just de svåra sjukdomarna och de unga patienterna, i kombination, gör att många av personalen mår dåligt. Det svåra är att vara objektiv. Man känner för mycket med de sjuka och deras anhöriga. Och ändå så träffar jag knappt dessa, men jag ser ju så mycket i de journalanteckningar jag skriver, och jag hör så mycket från mina arbetskamrater.

Det blev en lång dagboksanteckning, så det är väl bäst jag slutar för dagen. Något roligt som avslutning? Denna historien drog en patient i går...

Vad frågar pensionärerna varandra på motionsdansen?

- Går jag hit ofta?

 • [Ändra..](#)

1999-05-05

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Sveriges sexigaste man

Jag är lite besviken i dag. Jag läste nämligen att man på Aftonbladets nätsida kunde rösta fram [Sveriges sexigaste man](#). När jag kollade in den sidan så fanns det bara tolv alternativ att välja på. Men jag då?! Jag får väl inse fakta... jag hade varit nummer 13, suck... 😞

Alla räcker upp en hand som får scriptfel när ni kommer in på min sida! Ja, du behöver inte göra det Laila *jag ler vackert och inställsamt*. Någon annan som har råkat ut för det här? Själv har jag inte hört någon annan råka ut för det. Och jag har själv kollat in på fyra olika datorer. Eh, när jag tänker efter... jag ser ju inte om ni räcker upp händerna, så skicka ett mail istället.

I dag var jag hos neurologdoktorn. Jag undrar om han tidigare varit pukslagare eller xylofonspelare. Aldrig har jag väl blivit så slagen med en klubba. Det var rena säljakten, som han gick på med sin lilla leksak. Men jag var duktig. Jag ryckte i alla leder, precis som jag skulle. Nå, så har jag då ms (multipel skleros)? Tja, ja, nej, kanske, eventuellt. Jag fick inget tillfredsställande svar på den frågan. Med tanke på min ögonskada och domningarna i benen så är det möjligt att jag har ms, men eftersom jag inte är invaliderad av sjukdom, så utreder man inte vidare. Det skulle inte vara meningsfullt. Visar proverna att man har ms, så betyder det inte att man utvecklar sjukdomen. Och visar proverna på att man inte har ms, så kan man ju få det senare i livet ändå. Råkar man nu ha ms, så går det ändå inte att behandla på något sätt. Därför tyckte doktorn att jag istället skulle leva som vanligt och inte oroa mig. För fick jag ms så skulle det inte göra någon skillnad om jag visste det eller ej i dag. Men att jag har det är ju ändå troligt, fast kanske inte.... Någon som fattade? Jag håller själv på att smälta informationen, men jag håller nog med. Det är bara att rycka på axlarna och gå på som vanligt tills det tar emot. Jag känner mig lugnad, även om det vore bättre att få en klar diagnos satt. Då hade jag visst vad jag hade haft att rätta mig efter. Men, men. Such is life! 😊

I går stod det i tidningen om att det varit inbrott på Skånehuset (landstingshuset i Skåne). Tjuvarna hade stulit vinflaskor. Ja, ja. Så har man då fått bekräftat vad det är våra politiker och höga tjänstemän gör på arbetstid med våra skattepengar. Inte konstigt att man inte t.ex. kan ge personalen anständiga löner... Men vänta bara tills de kommer in med grava leverskador. Bwahahaha (demoniskt skratt). Då ska de få leka nåldynor hela bunten! D.v.s. om det inte i besparingsiver redan lagt ner sjukhuset vid det laget. Fast säg nu inte att vinet ska vara till för representation. Politikerna ska ju representera oss, de som valt dem, och inte har de bjudit oss på något stärkande.

Nä, men fy då! Var jag elak mot min arbetsgivare nu? Ja! Och de förtjänar det... (håller fingrarna korsade bak ryggen). Eller nåt.

 • [Ändra..](#)

1999-05-04

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Aftonbön

Aftonbön för sekreterare

Gode Gud, omvandla en del av min hjärna till ett tidur, mitt hjärta till en kristallkula och förläng min högra arm så att den når översta hyllan.

Beskär mig en så god hörsel att jag kan höra de diktamen som mumlas, gäspas och hostas fram medan nyckelknipporna skramlar, papper prasslar och flygplan och helikoptrar landar.

Käre Gud, skänk mig en ängels tålmod, en domares visdom, ett lejons styrka och en elefants hud.

Förläna mig en sådan snabbhet att jag i dag kan bli färdig med de utskrifter som skulle vara färdiga igår.

Skänk mig ett förtrollat skrin, varur jag på tiondelssekunden kan plocka fram pennor, försvunna chefer, tidtabeller, plåster och äta lunch.

Hjälp mig att tuga tills tanken klarnat, hjälp mig att tala när orättvisor begås.

Skänk mig en övernaturlig intuition och ett minne som ett lexikon så jag kan minnas även det som chefen glömt att tala om och påminna om det jag aldrig fick veta.

I dagar då sarkasm, kritik och hån blir min lott, hjälp mig att komma ihåg att bevara min stämma mild, min blick förstående och mitt blodtryck normalt.

Gode Gud, lär mig att perfekt förena en sekreterares, en städerskas, telefonists, spåkärnings, sjuksystems och teknikers alla plikter.

Hjälp mig att se intelligent ut när så erfordras och förläna mig ett obegåvat och fåraktigt utseende då detta kan vara någons självkänsla till stöd.

Gode Gud, om Du i Din himmel har behov av en sekreterare, så ge mig åtminstone ett eget rum!

AMEN!

Nu förstår ni hur mitt arbete ser ut som läkarsekreterare. 😊 Jag vet inte vem som skrivet ovanstående text, men den är väldigt träffande. Ordet chef kan man enkelt byta ut till ordet läkare. Resten stämmer till 100%! Hur ofta har jag inte jagat försvunna läkare, svurit död och pina över de läkare som inte kan prata ordentligt på banden, fått svara i sköterskornas telefon, fått laga kopieringsmaskiner/datorer/skrivmaskiner/diktafoner, fått damma och tömma papperskorgar, påminna och ifrågasätta läkarna, leta pennor/häftapparater/tejpullar/block som stulits. Något Gud verkligen har ställt upp med, är att Han förlänat mig ett kroniskt obegåvat och fåraktigt utseende. 😊

Nu börjar det närma sig... I morgon ska jag ju till farbror doktorn för undersökning. Det är till en neurologläkare jag ska, och han ska väl som vanligt kolla om jag kan niga fint, kittlas under mina fötter och göra nykterhetstest. Jo, det är ungefär så det går till. För att komma fram till om man har någon neurologisk skada (i hjärnan/ryggmärgen), så kontrollerar man bl.a. om man kan niga i sittande och sedan resa sig upp igen utan att falla. Har jag inte helt fel, så heter den andra undersökningen Babinski. Då får man ligga ner, och doktorn drar med en vass nål (?) hårt under fotsulan, från hälen och uppåt. Då rycker man till, och rycker tårna uppåt är allt okej, men rycker tårna nedåt så har man någon hjärnskada. Eller om det var tvärtom. Nykterhetstest? Nja, man ska blunda och med utsträckt arm försöka sätta pekfingeret på nästippen. Ja, alltså, man måste ju böja den sträckta armen, annars funkar det ju inte. Men vi får väl se vad det blir för undersökningar imorgon. Jag börjar bli lätt nervös nu. Tänk om det verkligen är ms? I och för sig ganska skönt om de kan sätta en diagnos på mig. Jag har ju ändå gått sedan i januari och varit dålig. Det värsta är ju att man vänjer sig.

I två och en halv månad har ju nu skrivet dagbok här. Gör det mig till exhibitionist? Nej, inte enligt ordlistan åtminstone. Jag var tvungen att slå upp ordet, och den främsta betydelsen är "drift att visa könsorganen för andra". Och mig veterligen har jag väl inte gjort det? 😊 Nästa betydelse var "behov att blotta, lämna ut sig". Och det stämmer ju lite bättre. Men gör jag det? Jag tycker inte själv jag lämnar ut mig helt och fullt, men jag är ärlig och uppriktig här. Men behov? Tja, kanske det. Det har nästan blivit ett gift, att skynda sig hem om dagarna bara för att skriva här. Men så går jag ju också hela dagen med en liten tanke i bakhuvudet som på kvällen mognat till något att skriva om. Det har också blivit roligare att läsa andras dagböcker, sedan jag själv började. Innan tyckte jag det var blaha, kunde lika gärna vara utan det. Men se, människan är föränderlig!

Så kom de då äntligen i dag! Datateknikerna som skulle fixa min dator på jobbet. Det var verkligen efterlängttade. Ja, inte precis så att jag slängde mig framför dem och kysste deras fötter, men nästan. De hittade inte felet men de passade på att ge mig internet och intranät. Hm, undrar bara var de gömde ikonerna, för jag hittar inte den. Så nu får jag avvakta lite och se om allt fungerar normalt igen. Annars blir jag ledsen i ögat.

 • [Ändra..](#)

1999-05-03

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Intern hjärtmassage

Ibland är jag ett riktigt pucko. Jag läste en skämtteckning för ett och ett halvt år sedan och jag förstår inte skämtet. Fortfarande!

Tänk, nu måste väl ändå sommaren vara här? Fruktträden blommar, särskilt körsbärsträden! Finns det något vackrare? (Retorisk fråga, svara inte!) Men fy, så kallt det är om morgnarna. Och dimmigt är det också. Visst är det konstigt att man kan lukta dimma? Eftersom jag sover med öppet fönster, så känner jag innan jag gått upp, om det är dimmigt ute. Hm, märkligt...

I dag fick jag sno mig bra igen på jobbet. I eftermiddags avtackade vi en läkare som nu går i pension. Han berättade gamla minnen från 50- och 60-talet, om hur det var att arbeta då som läkare. Skratten haglade tätt, liksom skämten. Det var riktigt sorligt att han tog farväl. Man kunde riktigt höra hur rörd han själv var över detta faktum, att han inte skulle få vara med i vår vardag mer. Uppslutningen var stor. Cirka etthundratjugo medarbetare, både tidigare och nuvarande, hade kommit. Bl.a. berättade han att man fortfarande på 50-talet inte kunde göra extern hjärtmassagen på någon som fått hjärtstillestånd. Istället hade alla läkare en kniv i fickan. Detta för att snabbt göra en intern hjärtmassage! Usch, hu!

Ännu en dag då jag suttit och gnisslat tänder på jobbet. Min dator, min dator... varför har du övergivet mig? I ungefär en månad har den nu inte fungerat som den ska. Fast vad kan man begära av en tio år gammal 486:a? Och var i helsike är den utlovade supporten av teknikerna?

I kväll på bussen hem blev jag åter inspirerad till att skriva en text till min kåserisida. Denna gång hade jag blivit inspirerad av allt det jag läst i min facktidning (SKTF) om hur det går till med åsiktsfrihet och yttrandefrihet på arbetsplatser runt om i landet. Den värsta arbetsgivaren lär vara Svenska kyrkan. Hur var det nu... Kristendomen, kärlekens evangelium? Hm, låt mig tvivla...

 • [Ändra..](#)

1999-05-02

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Tjuvar och rymlingar

Ingen kan väl ha undgått att jag i går gratulerade lille far som fyllde 60 år. Han ville inte bli gratulerad, utan flydde hem till mig.

Så vad gjorde vi då? Jo, vi körde drygt fem mil ner till [Andrarum](#) som ligger på Österlen. Där åt vi middag på [Klockaregården](#), en fin restaurang som ligger i ett korsvirkeshus från 1700-talet. Snacka om stämningsfull atmosfär! Nu får ni hålla er i! För vad åt vi om inte vildsvin!!! Gud, vad det var gott! Det smakar inte riktigt som

vilt, men har ändå en lite annorlunda smak.

Är det någon som undrar, så har Klockaregården öppet lördagar och söndagar mellan kl. 12 och 17. Glöm bara inte att ringa dit innan och boka bord. Där brukar vara fullbokat. De är mest kända för sitt smörgåsbord, och i går var där gästande tyskar. Bättre reklam kan vi väl inte göra för besökanden turister.

Just nu går det en inbrottsvåg över staden där jag bor. Man forcerar lägenhetsdörrar och stjälar allt som finns. Härom dagen upptäckte min lilla mor en pågående lägenhetsstöld. Hon gick i en trappa och såg att en dörr stod på glänt. När hon tittade närmare så var hela låskolven borta. Då försökte hon titta in i lägenheten, och där såg ut som ett bombnedslag. Då gick hon genast till en granne i huset och bad dem kontakta polisen och hyresvärden. Min lilla mor gick sedan upp igen till lägenheten, för att invänta vaktmästaren, som var på väg. När hon denna gång kikar in genom dörren, så såg det inte likadant ut i röran och hon hörde en dörr stängas inne i lägenheten. Usch, så våghalsigt och farligt. Hon förstod nu själv allvaret om en tjuv hade kommit utspringande, så hon gick därifrån men hann avlösas av vaktmästaren som fick stå vakt tills polisen dök upp. Fortfarande efter en timme hade inte polisen kommit. Där ser man hur mycket de prioriterar ett pågående lägenhetsinbrott! I går lyckades de också schabbla bort en häktad man. Mannen lyckades fly från rastgården på häktet som ligger på fjärde våningen! Detta stod i många kvällstidningar, och jag hade nästan tänkt kontakta polisen och tipsa dem att kolla marken nedanför häktet. Har man kollat om det ligger en sönderslagen kropp där? Hm... Hur det gick med lägenhetsinbrottet vet jag inte. Om de tagit fast rymlingen vet jag inte heller.

Däremot så blev jag för tio år sedan vittne till en man som rymde från ett riktigt fängelse. Han uppträdde nämligen så misstänksamt, så jag började kolla in honom. Och följde efter honom. Jag såg vart han flydde och gömde sig. Sedan var det bara för farbror polisen att ingripa! *stolt* Hur skulle polisen klarat sig om de inte hade haft mig!!! 😊

I dag ska jag bara ta det lugnt. Kanske jag också ska försöka skriva något till min kåserisida. Jag har nu gått med i [Skriva](#). Där ska vi medlemmar varje vecka skriva på ett gemensamt tema. Denna veckan var det "Blå tankar" och jag får inga som helst associationer. Dessutom blir jag lite tveksam över vad som egentligen menas med uttrycket. Är det ens tankar man har när man är lite melankolisk? Kommer jag inte på något att skriva om, så får jag väl hoppas på nästa veckas tema. Detta är ju riktigt spännande... 😊

 • [Ändra..](#)

1999-05-01

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Upptagen

Jag är inte här i dag. Gå bakåt i tiden för att läsa i min dagbok, eller kommer åter i morgon!

 • [Ändra..](#)